

Rose

无腿龙

หิมสรุ
ไรสู

1

พิมพ์ครั้งที่

1

@moment มียน
长阳 Changyang วา

Rose

มังกรไร้ขา

1

@moment

เขียน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

หลายเล่มก็เป็นบันทึกเรื่องราวของโลกปีศาจที่เขาไม่เคยรู้มาก่อน

เงินจีนเหิงอ่านอย่างเพลิดเพลิน

วันเวลาในจวนแม่ทัพของเขาจึงผ่านไปอย่างเรียบง่ายเช่นนี้

- @moment

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

มังกรไร้ขา 1

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Rose Publishing

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก กุมภาพันธ์ 2565

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

@moment (นามปากกา).

มังกรไร้ขา เล่ม 1 / @moment: เขียน.- กรุงเทพฯ: โรส อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2565.

(6), 314 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 193)

1. นวนิยายจีน. I. ชื่อเรื่อง. II. ชื่อผู้ค.

นว ม9ม6 ล.1

DDC 895.913

ISBN 978-616-18-4762-3

คำนำสำนักพิมพ์

มังกรไร้ขา หากเอ่ยถึงชื่อนี้เชื่อว่าน่าจะมีบางคนรู้สึกคุ้นหูคุ้นตาอยู่บ้าง เพราะเป็นผลงานที่ @moment เคยลงไว้ในเว็บไซต์ ซึ่งทางสำนักพิมพ์ได้นำมารวมเล่มและนักเขียนได้เขียนตอนพิเศษเพิ่มขึ้นมาถึงหกตอนด้วยกัน

มังกรไร้ขาเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับแม่ทัพปีศาจที่จับตัวนักพรตมาเพื่อให้ช่วยตามหาปีศาจกึ่งกา ซึ่งก่อเรื่องที่แดนปีศาจแต่หนีมาหลบซ่อนตัวที่แดนมนุษย์ ด้วยความสามารถในการมองเห็นร่างที่แท้จริงของทุกสรรพสิ่งที่ **เงินเงินเหิง** มีจึงนำพาให้เขาได้ประสบกับโชคชะตา ที่สุดท้ายแล้วจะเปลี่ยนแปลงเส้นทางของเขาไปมากมาย...หากอยากรู้ว่ามังกรไร้ขาคืออะไร รีบเปิดหน้าถัดไปเพื่อพบกับเรื่องราวของพวกเขากันค่ะ

Rose

แนะนำตัวละคร

เฮียเสือ
เหินจินเหิง

แม่ทัพปีศาจ ร่างแท้จริงคือมังกรไร้ขา
นักพรตผู้ฝึกเซียน มีพรสวรรค์สามารถ
มองเห็นร่างแท้จริงของทุกสรรพสิ่ง ไม่ว่า
จะเป็นเทพเซียนหรือภูตผีปีศาจ ปัจจุบัน
เป็นอาจารย์ของเหล่าปีศาจน้อยในเรือนป่าไผ่

สมาชิกเรือนป่าไผ่

จุนเป่า

ทารกน้อยปริศนา

หยางเฉินเฟิง

ศิษย์พี่ใหญ่

หย่งหยวน

ปีศาจกระบี่

ไป่เหมียน

ปีศาจจิ้งจอกเก้าหาง

เสียนเฮยจู

ปีศาจหอยมุก

จางมู่

ปีศาจโลงศพ

ป้าหยี่

หญิงวัยกลางคนที่คอยดูแลเหล่าปีศาจน้อย

อวินยี่

เด็กหญิง ศิษย์น้องเล็ก

ราชวงศ์ปีศาจจิ้งจอก

ไปเฮ่า

ราชาปีศาจ

ไปรัน

น้องชายของราชาปีศาจ

หงลิ่ง

ราชินีปีศาจ

หงจิวเจียง

น้องสาวของราชินีปีศาจ

ไปสยง

องค์ชาย (แฝดสาม)

ไปเหลียน

องค์หญิง (แฝดสาม)

ไปเหมย

องค์หญิง (แฝดสาม)

อื่นๆ

อันเหยียน

กระบี่ของเฮยเสอ

ซงจิวไฉว

ศิษย์นักพรต

หลงซี

ปีศาจกิ้งก่า

บทนำ

คืนเดือนมืดเงียบงัน ไร้อันตรธานสว่าง เสด็จหลายสาย
วูปไทรรวดเร็ว แวบเดียวก็พลัดผ่านหลังคาบ้านเรือน กลืนหายเข้าไปในผืนป่า
กิ่งไม้ล้มไทรตามแรงลม ใบไม้ปลิวปลิวร่วงลงสู่พื้น

ศาลเจ้าร้างตั้งอยู่ติดเชิงเขา ผืนหลังคาทรุดโทรมผุพัง ช่องหน้าต่าง
ขาดวินกลับมีแสงรำไรลอดผ่านออกมา กลางห้องโถงสว่างไสวด้วยกองไฟ
เจ็ดจำ หยากไผ่ผูกทรายคล้ายโดนลมหอบใหญ่พัดไปรวมกันอยู่ที่มุมหนึ่ง
เหนือแท่นบูชาวางเปล่าไร้องค์เทวรูป เหลือเพียงฐานเมฆมงคลปักหักพัง
เบื้องหน้าตำแหน่งนั้นกลับมีบุรุษผู้หนึ่งยืนโดดเด่น

บุรุษสูงใหญ่ยืนนิ่งคล้ายรูปสลักหินนิลภาพ เกราะหนังสีดำขับเน้น
รูปร่างสมส่วน บ่ากว้างผึ่งผาย ออกหนาเอวสอบ ใบหน้าคมสันหนึ่งเฉยเย็นชา
ดวงตาสีดำสนิทราวหุบเหวไร้ก้นบึ้ง แผ่รังสีกดดันอันตราย

นัยน์ตาดำปรับเปลี่ยนทิศทางเล็กน้อยหลังได้ยินเสียงใบไม้ไหว

“ได้ตัวมาแล้วขอรับ! ท่านแม่ทัพ!” เสด็จสายหนึ่งปรากฏตัวพร้อม
ขานรายงาน ตามด้วยพรรคพวกที่ช่วยกันแบกห้วยท้ายถุงกระสอบเข้าไป
ด้านใน

ตบ! ทุ่งใบนั้นกระทบพื้น เกิดเสียงหนักราวของชิ้นใหญ่ร่วงหล่น

บุรุษผู้ถูกเรียกขานว่า ‘ท่านแม่ทัพ’ พยักหน้าเล็กน้อย เสด็จหลาย
สายนั้นก็แหวกหายไปราวภูตผีไม่ต่างจากขามา ว่องไวเฉียบเฉียบไร้ร่องรอย

กระจายตัวเฝ้าระวังอยู่รอบนอก ระหว่างรอรับคำสั่งต่อไป

นุรุษผู้นั้นก้าวเดินพลางหลบตามองประเมินถูกระสอบบนพื้น ถูงผ้าหยาบหนาเลอะฝุ่นดินสกปรก กลับมีกลิ่นหอมประหลาดโชยออกมา เบาบาง เป็นกลิ่นมนุษย์ที่แสนเจือจางผสมผสานกับปราดนเซียนบริสุทธิ์ กลายเป็นกลิ่นหอมเฉพาะตัวอันยากลอกเลียนแบบ ร่างที่อยู่ด้านในยังคงนอนนิ่ง ไม่มีวี่แววของการตื่นรนชัดขึ้น

ช่วงเวลานั้นรอบบริเวณจึงตกอยู่ใต้ความเงียบงัน

ความมืดมิดด้านในถูกระสอบทำให้เงินจิ้นเหิงไม่สามารถมองเห็น สภาพแวดล้อมรอบกาย ทำได้เพียงประเมินสถานการณ์อยู่ในใจ ครุ่นคิด อยู่ยาวนานก็ยังไม่เห็นหนทางหลบหนีจึงได้แต่ถอนหายใจ วันนี้เขาควรจับยาม สามตาท่อนก้าวขาออกจากบ้าน

พิษนิทราพันราตรี สามารถทำให้มนุษย์ธรรมดาอันหลับใหลเยี่ยง คนตาย กระทั่งยักษ์ใหญ่ก็ไม่พ้นต้องแน่งไปสามวันสามคืน ยังดีที่ร่างกาย ของเขาสามารถขับพิษได้ในหนึ่งชั่วยาม ไม่นานจึงฟื้นคืนสติกลับมา ทว่า เชือกเส้นหนาที่จองจำรอบมือเท้า นั้นเป็นของวิเศษ กระทั่งกำหรือของมีคมใด ก็ไม่อาจตัดขาดได้ ยามนี้เงินจิ้นเหิงจึงรู้สึกจนปัญญาอยู่บ้างจริงๆ

หรือนี่จะเป็นเคราะห์ของเขา

นักพรตหนุ่มหนักถึงคำของอาจารย์ ท่านเคยกล่าวว่าก่อนสำเร็จ วิชาเซียน เขาจะต้องประสบเคราะห์กรรมครั้งใหญ่

แท้จริงชีวิตของเขาก็เคยผ่านเคราะห์กรรมมาแล้วหลายครั้ง เคราะห์แรกยามถือกำเนิดไม่นานก็กำพร้าบิดามารดา เคราะห์สองคือความ สามารถประหลาดที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด ทำให้คนในหมู่บ้านต่างก็หวาดกลัว รังเกียจกล่าวหาว่าเขาเป็นปีศาจ พวกเขารุมทำร้ายรังแกจนเด็กน้อยแทบ ไม่รอดชีวิต ยังดีอาจารย์ผู้เป็นนักพรตทรงศีลเดินทางผ่านมา เมตตารับเขา เป็นศิษย์ ทุ่มเลี้ยงจนเติบโตใหญ่

อาจด้วยเคราะห์กรรมที่เคยประสบพบพาน หนทางการบำเพ็ญเซียน ของเงินจิ้นเหิงจึงรวดเร็วเกินใคร หรืออาจเป็นไปตามที่อาจารย์ เคยกล่าวไว้ว่า พรสวรรค์ของเขาเหมาะแก่การศึกษาวิชาเซียนอย่างยิ่ง

อายุเพียงสิบขวบก็สำเร็จวิชาขั้นต้น อย่างสิบห้าห้าห้าครั้งหนึ่งก็ก้าวเข้าสู่ความเป็นเซียน พอถึงยี่สิบการฝึกเขียนของเขาก็เหลืออีกเพียงขั้นสุดท้ายคือการละสังขารขึ้นสู่ฟ้า

รวดเร็วราวบินราวปาฏิหาริย์ หนึ่งในหมื่นก็ไมอาจสำเร็จได้รวดเร็วถึงเพียงนี้ ทว่าด่านสุดท้ายกลับเรียกได้ว่าเป็นด่านปราบเซียนอย่างแท้จริง นักพรตอาวุโสบางท่านใช้เวลาหลายร้อยปี บ้างใช้เวลาทั้งชีวิตก็ยังไม่อาจค้นพบหนทางบรรลุ

อาจารย์จึงไม่คิดจะรังตัวเขาไว้ บอกว่าไม่เหลือสิ่งใดสามารถสั่งสอนเขาได้อีกต่อไปแล้ว บอกเพียงให้เขาออกเดินทางไปทั่วหล้าเพื่อแสวงหาวิถีทางของตนเอง

นึกไม่ถึงว่าผ่านมายังไม่ถึงสองปี...เขากลับต้องมานอนนิ่งอยู่ในถ้ำกระสอบใบหนึ่ง

“นักพรตเงิน ขอบภัยที่ล่วงเกิน” เสียงทุ้มดังขึ้นเหนือศีรษะกล่าวคำขอโทษ ทว่าน้ำเสียงเรียบเฉย ไม่สื่ออารมณ์สำนึกผิดเลยแม้สักเสี้ยว

เงินเงินเหิงได้กลิ่นไหม้ ตามด้วยแสงไฟที่แยงตากะทันหันจนต้องก้มหน้าหนี เชือกยังคงมัดแน่นอยู่รอบข้อมือและข้อเท้า ทำให้เขาทรงตัวยากยิ่งขึ้นอย่างยากลำบาก ชุดนักพรตสีขาวเลอะฝุ่นมอมแมม ปอยผมที่เคยเกล้ามวยเรียบร้อยหลุดลุ่ยลงปรกหน้า

ยามหรีตขึ้นมอง เขาก็เห็นถ้ำกระสอบถูกตัดขาด เศษผ้าทั้งผืนไหม้เป็นจุณ เปลวไฟสีดํายังคงลามไล้อยู่บนปลายกระบี่ เพียงครูเดียวเปลวไฟนั้นก็มอดลงเมื่อกระบี่กลับคืนสู่ฝัก เงานอนแสงเผยให้เห็นภาพนุรุษรูปร่างสูงใหญ่

เงินเงินเหิงกะพริบตาไล่ฝุ่นควันอีกหลายครั้ง ทว่าทันทีที่ปรับภาพเบื้องต้นได้ชัดเจน ดวงตาของเขาก็ต้องเบิกกว้าง

เงาที่ซ้อนทับอยู่เหนือร่างของนุรุษผู้นั้นมีขนาดใหญ่โตมหึมา ลำตัวเลื้อยยาวราวกับงู เกล็ดเงาวาวคล้ายปลา แผงคอนำเกรงขามราวสิงโต หนวดยาวราวปลาตึก ศีรษะประดับเขาคัลล่ายาวงวาว รูปร่างหน้าตาเหมือนสัตว์เทพในตำนานไม่ผิดเพี้ยน

มังกร!?

เงินจีนเหิงอุทานในใจ ก่อนจะรู้สึกถึงความขัดแย้งบางประการ

ไม่ใช่ บางอย่างไม่ถูกต้อง

แปลกยิ่ง ไม่มีกลิ่นอายของมังกร

หัวร่างของบุรุษผู้นี้กลับเต็มไปด้วยกลิ่นอายปีศาจเข้มข้น ทำให้เขาต้องกวาดตาพิจารณาจากศีรษะจรดปลายหางอย่างตั้งใจอีกครั้ง ก่อนจะตกใจอย่างยิ่งยวดจนแผลเปลี่ยนเสียงอุทานออกมา

“มังกร...ไร้ขา”

บุรุษเบื้องหน้าชะงักไปชั่วขณะ ก่อนเหยียดยิ้มชั่วร้าย

“หิ ความสามารถของเจ้าไม่อาจดูเบาได้จริง ๆ หัวทั้งสามภพต่างเรียกข้าว่าปีศาจงู” แม้หัวปีศาจแค้นเสียงหัวเราะในลำคอ มุมปากหยักยิ้มราวกับต้องการเหยียดหยันโลกทั้งสามภพ

“ข้าชื่อเฮยเสอ ต้องการให้เจ้า‘มองหา’ปีศาจกึ่งก่า” เฮยเสอแจ้งชื่อของตนพร้อมบอกความต้องการอย่างไม่อ้อมค้อม

ถ้อยคำนั้นทำให้เงินจีนเหิงสามรถเข้าใจเรื่องราวได้ในทันที

เพราะพรสวรรค์ของเขาคือ ‘ดวงตา’

เขาสามารถ‘มองเห็น’ร่างที่แท้จริง’ของทุกสรรพสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นปีศาจ เทพเซียน หรือแม้แต่วิญญาณ ไม่ว่าอยู่ในรูปร่างไหน หรือแปลงกายเป็นอะไรก็ตาม

ความสามารถนี้ไม่ได้เกิดขึ้นจากการฝึกวิชาอาคม หากเป็นพรสวรรค์ที่ติดตัวมาแต่กำเนิด หัวทั้งสามภพอาจยังมีบุคคลที่มีความสามารถเช่นเดียวกัน ทว่านอกจากตนเองแล้วชีวิตของเขาก็กังไม่เคยพบพานบุคคลที่ว่ำนั้นมาก่อน

ปีศาจกึ่งก่า ขึ้นชื่อว่าแปลงกายได้แนบเนียนอย่างร้ายกาจ แม้แต่เทพเซียนก็ยิ่งยากจะจับผิดแยกแยะ การตามหาตัวจึงไม่ใช่เรื่องง่าย นี่คงเป็นเหตุผลที่อีกฝ่ายจับตัวเขามา

“อ่านตามหาปีศาจกึ่งก่าไปเพื่ออะไร” เงินจีนเหิงเอ่ยถาม

“ง่าหิ้ง”

สองพยางค์สั้นๆ บุรุษผู้นั้นกล่าวออกมาด้วยสีหน้านิ่งเรียบ ไม่สะทกสะท้าน

เงินจิ้นเหิงรู้ว่าฐานะของตนตอนนี้ไม่มีสิทธิโต้แย้งหรือปฏิเสธ จึงทำได้เพียงแหงนหน้ามองอีกฝ่ายอย่างเงิบงัน บุรุษรูปร่างสูงใหญ่ได้เกราะกลัสนีดำสนิท แลดูทั้งอันตราย ทั้งดุดัน และสง่างาม

ราศีสูงส่งสมกับเป็นมังกร

ช่างน่าเสียดาย...

สวรรค์มักเล่นตลกกับชะตาชีวิตเสมอ

เงินจิ้นเหิงยังคงจดจำเหตุการณ์ในวันนั้นได้อย่างชัดเจนราวกับเรื่องราวทั้งหมดเพิ่งจะเกิดขึ้นเมื่อวาน

ยังคงจดจำความรู้สึกตอนที่พวกเขาพบกันครั้งแรก

และยังจดจำความรู้สึกตอนที่พวกเขาพบกันเป็นครั้งสุดท้าย

แม้ว่าเวลาจะผ่านไปอีกกี่หมื่นวัน เขาก็ไม่เคยลืมเลือน...

ตอนที่

1

ปาไฟพิลัง

อำเภอแห่งหนึ่ง ห่างไกลจากเมืองหลวงหลายพันลิ้ว ความเจริญ
ย่อมไม่อาจเทียบได้แม้เศษเสี้ยวของเมืองใหญ่ แต่ตลาดยามเช้ายังนับว่า
ครึกครื้น แผงร้านค้าตั้งเรียงรายสองข้างทาง ชาวบ้านต่างออกมาจับจ่าย
ใช้สอย

ควันขาวลอยขึ้นจากซึ่งนั่งซาลาเปาร้อนๆ ส่งกลิ่นหอมยั่วน้ำลาย
ข้างกันเป็นแผงขายน้ำเต้าหู้ที่มีโต๊ะตัวเล็กๆ ให้ลูกค้าเข้ามานั่งได้ ลูกค้า
ขาประจำสองสามคนกำลังยกขนมน้ำเต้าหู้ขึ้นชดพลางพูดคุยแลกเปลี่ยน
ข่าวสารในแต่ละวัน

“เมื่อคืนเกิดไฟไหม้ที่ใดกัน ข้าเห็นควันลอยโขมงเต็มฟ้า” ชายคนหนึ่ง
เอ่ยถามอย่างสงสัย

“มีเรื่องเช่นนั้นด้วยหรือ เมื่อคืนข้านอนหลับสนิทยิ่ง ไม่ได้ยินเสียงใด
เลยสักนิด” ชายอีกคนกล่าว

“ข้าเห็นๆ ข้าเห็นควันดำลอยมาจากทาง...ทางนั้น...” ชายที่กำลัง
ยืนซื้อซาลาเปาชะโงกหน้าเข้าร่วมวงสนทนาอย่างกระตือรือร้น ทว่าเมื่อ
ยกมือหนึ่งชี้ไปทางทิศตะวันออก ปลายเสียงก็เริ่มตะกุกตะกัก

สายตาทุกคู่หันไปมองทิศทางเดียวกัน

ปลายหางของนิ้วชี้คือทิวเขาเขียวกว้างไกล

“อาจจะเป็นไฟป่า...ใช่แล้ว คงเป็นแค่ไฟป่า...” ชายคนเดิมพึมพำ

เลื่อนลอย

หลังจากนั้นความเงียบเข้าปกคลุมทั่วโต๊ะ ลักพักทุกคนก็พร้อมใจกันหันศีรษะกลับมา ที่ชื่อน้ำเต้าหู้ผู้ที่รีบยกชดจนหมด ที่ยืนซื้อชาลาเปาอยู่ก็รีบจ่ายรีบจากไป ชั่วพริบตารอบบริเวณก็แทบว่างไม่เหลือผู้คน มีเพียงคนสัญจรต่างถิ่นเฝ้าถามเจ้าของร้านอย่างแปลกใจ

“พี่ชาย ภูเขาสูงนั้นมีปัญหาใดหรือ หรือว่าจะมีโจรป่า” หากใช้พวกตนก็จะได้ระวังตัวไว้

“ไม่มี! ไม่มี! ไม่มีทั้งสิ้น ไม่มีมนุษย์แม้สักคนด้วยซ้ำ!” เจ้าของแผงตอบเสียงสูงอย่างหวาดผวา ทำให้คนฟังยิ่งเลิ่กิ้วขึ้นอย่างไม่เข้าใจ

“ภูเขาสูงนั้นมีชื่อว่าป่าไฟผีสิง! หากท่านยังคงรักชีวิตก็อย่าได้เด็ดกรวยเข้าใกล้ที่นั่นเป็นอันตราย! เคยมีคนไม่กลัวตายขึ้นไปเก็บของป่าหลงทางอยู่หลายวันเกือบเอาชีวิตไปทิ้ง ถึงกลับมาได้ก็กลายเป็นคนเสียสติ ผมเผ้ากลายเป็นสีขาวโพลน แหกปากร้องโวยวายว่าโดนผีหลอก!”

เล่าจบเจ้าของแผงก็หอบหายใจแรง ยกมือลูบอกปโลบใจตนเองอย่างหวาดหวั่น ก้มหน้าก้มตาเก็บถ้วยชาม พับร้านเก็บข้าวของกลับบ้าน ปากพลางร้องว่า “ไม่ขายแล้ว ไม่ขายแล้ว วันนี้ฤกษ์ไม่ดี”

คนต่างถิ่นจึงหันไปมองทางภูเขาอีกครั้งอย่างกังขา ทว่าฐานะของตนก็ไม่มีเวลาจำเป็นต้องผ่านทางนั้น และไม่มีความคิดจะลองทำพิสูจน์ จึงแค่เดินกลับไปสมทบกับพวกพ้องของตนก่อนออกเดินทางต่อ

เจ้าของแผงน้ำเต้าหู้กล่าวไม่ผิด

บนภูเขาสูงนั้นไม่มี ‘มนุษย์’ อาศัยอยู่สักคน

หากคนธรรมดาเดินหลงเข้ามาคงจะพบเพียงป่าไฟ มองไปทางใดก็เห็นแต่ทิวไฟสุดลูกหูลูกตา ถ้าไฟปล้องใหญ่สูงชะลูดเสียดฟ้า ยืนเบียดต้นกันอย่างหนาแน่น ยามลมพัดผ่านจะเกิดเสียงใบไม้เสียดสี ฟังคล้ายกับเสียงกริتر้องไห้ของหญิงสาว

พูดไปคงไม่มีใครเชื่อว่า กลางป่าไฟแห่งนี้จะมีเรือนไม้หลังใหญ่ตั้งอยู่นั้นเป็นเพราะไม่มีผู้ใดสามารถมองเห็น

ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ ปีศาจ หรือกระทั่งเทพเซียนทั่วไป ถ้าหากไม่รู้วิธีคลายอาคมก็ไม่อาจมองทะลุผ่านอาคมบังตา ยิ่งไม่สามารถก้าวผ่านเข้าไปได้

เรือนกลางป่าไฟถูกสร้างขึ้นอย่างเรียบง่ายไม่หรูหรา ทว่ากว้างขวางร่มรื่น น่าเสียดายยามนี้ฝั่งหนึ่งของเรือนไม้กลับเปื้อนคราบเขม่าควันไฟไปครึ่งแถบ คานบางส่วนถึงกับทรุดพังลงมา ซากไหม้เกลื่อนพื้นดำเป็นต่อตะโก

“เป็นเพราะเจ้า!”

“เป็นเพราะเจ้านั่นแหละ!”

“อย่ามาโทษข้า เป็นเพราะเจ้าต่างหาก!”

เด็กหนุ่มสามคนกำลังช่วยกันก้มเก็บกวาดซากปรักหักพังบนพื้น ทว่าผืนปรองตองได้ไม่ถึงครึ่งชั่วยามก็ตั้งท่าจะทะเลาะกันอีกครั้ง

“เป็นเพราะเจ้าพ่นน้ำลายใส่หน้าข้าก่อน!” เด็กหนุ่มอายุราวสิบแปดปี ตะเบ็งเสียงแข็งกร้าว ผิวของเขาตล้มน้อยคล้ายสีสนิมจาง นัยน์ตาสีเทาราวเหล็กกล้า ยามนี้เหมือนมีลูกไฟไหม้กระหน่ำอยู่ด้านใน หนุ่มน้อยผู้นี้มีนามว่า หย่งหยวน

“แล้วใครใช้ให้เจ้าโผล่เข้ามาถอดข้า! ไม่ถืบกระเด็นก็ถือว่าข้าปรานีมากแล้ว!” เด็กน้อยอีกคนเซิดหน้าตอบโต้อย่างถือตัว ผิวกายของเขาขาวละเอียดยดงามไข่มุก ตัดกับเส้นผมสีดำขลับและนัยน์ตาสีน้ำเงินเข้มราวท้องทะเลลึก รูปร่างหน้าตาอ่อนเยาว์ราวอายุสิบสี่ แต่กลับไม่มีทีท่าเคารพอีกฝ่ายตามอาวุโสเลยแม้แต่น้อย เพราะถ้านับตามจริงแล้วเขาเป็นฝ่ายที่อายุมากกว่าด้วยซ้ำ! นามของเขาคือ เลิ่นเฮยจู

หย่งหยวนแค้นเสียงหมั่นไส้ท่าทางเย่อหยิ่งของเลิ่นเฮยจูเต็มทน “เหอะ! ทำอย่างกับข้าอยากเตะเนื้อต้องตัวเจ้านักละ! ถ้าเจ้ากระต่ายไปเหมียนไม้อั้ใช้เส้ห้กกลลั้กขั้ ขั้กั้ไม่มีทางเซลั้มไปอย่างนั้นหรอ!”

ประโยคนั้นกลับตีวั้วกระหบคราด ทำให้ผู้ที่ถูกพาดพิงโกรธจนหางชี้

“เจ้าบังอาจเรียกใครว่ากระต่าย!” ไปเหมียนแผดเสียงอย่างเกรี้ยวกราด ขัดกับใบหน้างดงามหยาดเยิ้มยิ่งกว่าอัสตรี ยามปกตินัยน์ตาหงส์

จะฉายแววเข้ายวนอยู่เป็นนิจ ริมฝีปากแดงสดราวแค้นชาติ รูปร่างบอบบาง น่าทะนุถนอม ทั้งหมดนี้เป็นลักษณะตามธรรมชาติของปีศาจจิ้งจอกเก้าหาง ไปเหมือนองค์เช่นกัน

แต่ภายใต้ความงามลุ่มเมื่อนั้นกลับมีปมด้อยที่น่าอัปยศซ่อนอยู่ ครั้นโดนคู่กัดตอกย้ำ อารามโกรธจัดทำให้ปีศาจจิ้งจอกเผยร่างแท้จริง...นั่น ย่อมหนีไม่พ้นการเปิดเผยปมด้อยของตนเองด้วย

“เจ้าอย่าอยู่เลย! ไ้กระบีขึ้นสนิม!” สายลมแรงก่อตัวขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย บันท้ายองนามปรากฏหางสีขาวนุ่มพวงใหญ่หลายพวงโบกสะบัด แต่หากลองนับดูก็จะพบว่า...หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า หก เจ็ด...ยังคงขาดอยู่อีกสองหาง เพราะสองในเก้าหางกลิ้งอกขึ้นผิดที่ผิดทาง ดันไปงอกอยู่ เอ่อ บนศีรษะ นับเป็นความพิการโดยกำเนิดที่น่าอัปยศอย่างหาที่เปรียบไม่ได้

“อยากจะสู้กันอีกตั้งใช่ไหม? ได้!” เมื่อถูกเรียกว่ากระบีขึ้นสนิม หย่งหยวนเองก็ไม่คิดจะอดทน ผิวสีนิมจากของเขากิจจากสีแดงของโลหิตต่างหาก! กระบีที่เขาถือกำเนิดมีนามว่า ‘อันเหยียน’¹ เป็นถึงกระบีเลื่องชื่อที่ดื่มเลือดศัตรูมาแล้วไม่รู้กี่หมื่นศึก จะยอมปล่อยให้เจ้ากระต่ายไปเหมือนมาดูลมมันได้อย่างไร!

เงากระบีอาบเปลวไฟสีดำนปรากฏขึ้นเหนือศีรษะของหย่งหยวน ทว่าลมแรงที่พัดโหมเข้าใส่ทำให้เขาพลัดท่า เซลล์ไปชนเส้นเสยจูที่ยืนอยู่ด้านข้าง

“อย่าบังอาจมาโดนตัวข้า!” เส้นเสยจูตวาดเสียงดังพร้อมพ่นไข่มุกเม็ดเล็กออกมาจากปากพรวดใหญ่

“อ้อ เจ้าอย่าเล่นน้ำลาย สกปรก!” หย่งหยวนกระโดดหนี

“เสื้อผ้าที่เจ้าใส่ ขาวที่เจ้ากิน ล้วนแลกซื้อมาด้วยไข่มุกของเสยจูทั้งนั้น ยังไม่รู้จักสำนึกบุญคุณ!” ไปเหมือนถือโอกาสใช้วาจาตึงเส้นเสยจูเข้ามาเป็นพวก

¹ หมายถึง เปลวไฟอันมืดมิด

จากนั้นเหตุการณ์ซุลมุนจึงเกิดขึ้นซ้ำรอยเดิมอีกครั้ง ยิ่งลมพัดแรง
เปลวไฟสีดาก็ยิ่งไหม้กระหน่ำ ไข่มุกเม็ดเล็กติดไฟ กระเด็นกระดอนไปทั่ว

“พวกเจ้าทำอะไรกัน!? คิดจะเผาเรือนทั้งหลังให้วอดวายหรืออย่างไร!”
หญิงวัยกลางคนรูปร่างท้วมนางหนึ่งอุทานเสียงหลง รีบวิ่งเข้ามาห้ามคิก
ยามที่เด็กทั้งสามอดอ้อนขอเติมข้าวเพิ่มอีกหนึ่งชาม มักเรียกนางเสียงอ่อน
เสียงหวานว่า ป้าหยี่ ยามนี้กลับไม่มีผู้ใดสนใจฟังนางเลยสักนิด

“ท่านอาจารย์เงินสั่งให้พวกเจ้าเก็บกวาดเรือนแทนการลงโทษ แต่
พวกเจ้ากลับมาทะเลาะกันอีกอย่างนี้ ใช้ได้ที่ไหน!” ป้าหยี่พยายามแยก
สามฝ่ายออกจากกัน แต่เหตุการณ์วุ่นวายเกินการควบคุม ทั้งสามยังคง
เขม่นจ้องตา แผลงสีสังหารอย่างไม่มีใครยอมใคร

จนกระทั่งเสียงเรียบนุ่มดังขึ้นจากซานเรือน

“อาจารย์สั่งสอนอะไรพวกเจ้าก็ไม่เชื่อฟังแล้วหรือ”

สิ้นเสียงนั้นทั้งสามพลันหยุดชะงัก ลมแรงหยุดพัด เปลวไฟมอดดับ
ไข่มุกไหม้กระเด็นกระดอน กลิ้งหลุนๆ ไปหยุดอยู่ข้างเท้าผู้มาใหม่

บุรุษผู้นั้นรูปร่างสูงโปร่ง สวมชุดผ้าฝ้ายสีขาวเรียบง่าย ผมยาว
ถึงเอวรวบไว้หลวมๆ ด้วยแถบผ้าอย่างไม่ประณีต บนร่างไร้เครื่องประดับ
ตกแต่ง หากเป็นผู้อื่นแต่กายเช่นนี้คงสุดแสนจืดชืดไม่ต่างจากชุดไว้ทุกข์
แต่กลิ่นอายสะอาดบริสุทธิ์เฉพาะตัวกลับทำให้ร่างนั้นแลดูสูงส่งราวกับ
เทพเซียน

“อาจารย์!” สามเสียงประสานกันอย่างพร้อมเพรียง รีบเรียงแถว
หน้ากระดานหวังยืนยันหลักฐานด้วยเกรงกลัวความผิด ทว่าปิดอย่างไร
ก็ปิดคว้นไฟไม่มี

“พวกเจ้าเก็บกวาดไปถึงไหนแล้ว” อาจารย์เงินหรือก็คือเงินจินเหิง
เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน แต่กลับไม่ได้รับคำตอบใดๆ

เด็กทั้งสามก้มหน้า ไม่กล้าสบตา ไม่กล้าเอ่ยตอบแม้ครึ่งคำ

การเก็บกวาดซ่อมแซมเรือนคงจะเสร็จสิ้นโดยง่ายหากใช้วิชาอาคม
หรือพลังของปีศาจ ทว่าอาจารย์สั่งให้พวกเขาใช้สองมือของตนเก็บกวาด
หน้าซ้าพวกเขายังมาทะเลาะกันอีก งานจึงไม่คืบหน้า

เงินจีนเหิงถอนหายใจ

โดยพื้นฐานแล้วเขามักสอนลูกศิษย์ไม่ให้ใช้พลังพร่ำเพรื่อ ยิ่งห้ามไม่ให้ใช้พลังสร้างความเดือดร้อน ทำลายทรัพย์สินหรือทำร้ายผู้อื่น ครั้งนี้เขาจึงยืนยันเจตนาเดิมอย่างเคร่งครัด ไม่อนุญาตให้ใช้วิชาอาคม หรือพลังวิเศษใดๆ ในการซ่อมแซมเรือนอย่างเด็ดขาด เพราะต้องการให้เหล่าปีศาจน้อยได้รับบทเรียน และเรียนรู้ถึงคำที่ว่า ‘การทำลายนั้นง่ายตาย การสร้างใหม่นั้นยากยิ่งกว่า’

“ถ้าอย่างนั้นจนกว่าจะซ่อมแซมเรือนเสร็จ พวกเราคงต้องจัดสรรห้องนอนกันเสียใหม่” เงินจีนเหิงกล่าวต่อด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย เพิกเฉยต่อเสียงโอดครวญที่ดังแผ่วมาอย่างคับข้องใจ

เรือนป่าไผ่มีสมาชิกทั้งหมดแปดชีวิต เดิมจึงมีห้องส่วนตัวแปดห้อง ทว่าตอนนี้กลับมอดไหม้อดวายไปถึงสาม คือห้องของเส้นเสยจู จางมู่ และวินยี่ เขาใช้เวลาครุ่นคิดชั่วครู่ก่อนกล่าวต่อ

“เสยจูให้อยู่กับอาเฟิง จางมู่ให้อยู่กับหมียินเออร์ ส่วนเสียวยี่ให้อยู่กับป้าหยี่ ตกลงตามนี้ก็แล้วกัน”

เพราะผู้ที่เส้นเสยจูยอมให้เตะต้องตัวได้มีเพียงอาจารย์บัณฑิตย์พีใหญ่ หยางเชินเฟิงเท่านั้น ส่วนวินยี่เป็นเด็กผู้หญิงย่อมต้องพักกับป้าหยี่ การจัดห้องของสองคู่นี้จึงถือเป็นเอกฉันท์ เหลือก็แต่ไปหมียินที่โวยวายลั่น

“ข้าไม่อยู่กับจางมู่ขอรับอาจารย์!” เจ้าจึงจอกเก็บหางเรียบร้อยได้ครู่เดียวก็เริ่มแผลงฤทธิ์อีกครั้ง สายตาพลันเลื้อยไปเห็นเงามืดที่ยืนเงียบอยู่ด้านหลังอาจารย์ราวกับวิญญาณตามรังควาน ไม่รู้ว่ามายืนอยู่ตรงนั้นนานเท่าใดแล้ว ไม่เป็นที่สังเกตเลยสักนิด ใบหน้าซีดเซียวไร้สีเลือดของจางมู่ ทำให้ไปหมียินพบเห็นคราใดเป็นต้องสะดุ้งเสือกทุกครา

“ที่เหลือก็มีแค่ห้องของข้า หรือเจ้าจะบอกให้จางมู่ไปนอนร่วมห้องกับอาจารย์เล่า” หย่งหยวนพูดขึ้นอย่างผู้ที่ไม่เห็นอกว่า เพราะจางมู่ถือกำเนิดมาจากไม้ ไม่อาจอยู่ร่วมห้องกับเขาซึ่งเป็นกระบี่ธาตุไฟได้อยู่แล้ว

หย่งหยวนยังได้ที่ชี้เพาะไล่ “เจ้าขัดข้องอันใดไหนลองบอกเหตุผลมาสิ”

ไปให้มียันกัตรีมีปากแดงของตนอย่างชัดเจน สุดท้ายก็ได้แต่ยอม
จำนนทำตามคำสั่งของอาจารย์อย่างไม่บิตพลีว เพราะจะทำให้พูดออกไปได้
อย่างไร้ว่า เขาเป็นถึงปีศาจจึงจอกเก้าหาง...แต่กลับกลัวผี!

ก็ใครใช้ให้จางมู่เป็นปีศาจโง่ศพกันเล่า!

“แล้วนี่เสียวัยหายไปไหน มีใครเห็นนางบ้าง” ป้าหยี้กวาดตามอง
ซ้ายขวา ก่อนจะถามถึงอวี่นี่ยี่ที่จะมาพักอาศัยร่วมห้องกับตน

“นางไม่ได้อยู่ในครัวหรือ” เส้นสายจูถาม

“ไม่ นี่ ข้าเพิ่งออกมาจากในครัว” ป้าหยี้เริ่มนึกเป็นห่วง

ผู้อื่นกลับไม่เป็นกังวลมากนัก เพราะถึงเสียวัยจะเป็นเด็กหญิงรูปร่าง
ราวอายุสิบสี่ แต่ตราบโตะที่อยู่ในเขตอาคมก็ไม่มีใครสามารถทำร้ายนางได้
นอกเสียจากว่านางจะผลอบินหลงออกไปข้างนอก

“เสียวัย เจ้ามาทำอะไรอยู่แถวนี้” หยางเซินเฟิงร้องถามอย่างแปลกใจ เขา
เพิ่งกลับมาจากการจับจ่ายซื้อเสบียงและของใช้ บังเอิญเห็นเด็กหญิงเดินเลาะ
ริมน้ำตามลำพัง

โดยมากแล้วหน้าที่จับจ่ายซื้อของมักตกเป็นของศิษย์พี่ใหญ่อย่างเขา
เหตุผลหนึ่งเพราะเขาสามารถบังคับสายน้ำ หอบเรือให้ลอยทวนน้ำขึ้นเขา
มาได้ ทั้งประหยัดเร็วแรงและเวลาในการขนย้ายสิ่งของ อีกเหตุผลสำคัญ
เป็นเพราะบนตัวเขาไม่มีกลิ่นอายปีศาจ จึงไม่ต้องกังวลว่าจะพบเจอนักพรต
ปราบปีศาจร้อนวิชาเข้าที่ไหน

“ข้าได้ยินเสียงเด็กร้องไห้” อวี่นี่ยี่ตอบพลางสอดสายสายตารอบตัว
พยายามเสียดูฟังเสียงรอบด้าน

“เสียงเด็กร้องไห้? บนภูเขาเช่นนี้จะมีเด็กได้อย่างไร” หยางเซินเฟิง
แปลกใจ อย่างว่าแต่มนุษย์ไม่กล้าลงกรายเข้ามาในภูเขาป่าไฟ ต่อให้เป็น
ภูตปีศาจทั่วไปก็ไม่มีทางก้าวข้ามผ่านเขตอาคมเข้ามาได้

หยางเซินเฟิงลองฟังเสียงรอบกายอย่างตั้งใจ แต่ก็ไม่ได้ยินเสียง
แปลกปลอมใดๆ มีเพียงลมพัดเสียงใบไม้หวีดไหว บางคราอาจฟังคล้าย
เสียงร้องไห้

“เจ้ากลับเรือนพร้อมข้าเถิด ระวังอย่าเผลอบินข้ามแม่น้ำไป ถ้าข้ามพ้นฝั่งโน้นก็จะหลุดออกนอกเขตอาคมแล้ว”

สุดท้ายเด็กหญิงจึงยอมพยักหน้า ช่วยศิษย์พี่ใหญ่หอบหิ้วข้าวของมากมายกลับเรือนแต่โดยดี

นับตั้งแต่คืนนี้ไปจนกว่าเรือนจะซ่อมแซมเสร็จ เส้นสายจะมาพักอยู่ที่ห้องของเขา

หลังได้รับคำสั่งนั้นจากอาจารย์ ในใจหยางเฉินเฟิงก็ปรากฏความกังวลขึ้นหลายส่วน เพราะเขาทราบดีถึงเหตุผลที่อีกฝ่ายไม่ยินยอมให้ผู้ใดแตะต้องตัว ถึงแม้อาจารย์และศิษย์พี่ใหญ่อย่างเขาจะจัดเป็นช้อยกเว้น แต่นั่นก็เป็นเพียงการสัมผัสผิวเผินในเวลาสั้นๆ เช่น ตะบ่า แขน หรืออย่างมากที่สุดศีรษะ หากใช้การนอนร่วมเตียงเดียวกันตลอดทั้งคืน

เมื่อเด็กชายหน้าตาอ่อนเยาว์ผิวขาวนวลดูจิ้มมุ่กเดินเข้ามาหยุดยืนหน้าประตู หยางเฉินเฟิงจึงรู้สึกวางตัวไม่ถูกอยู่บ้างเล็กน้อย

“พี่ใหญ่” เสียงเล็กสูงแบบเด็กหนุ่มที่ยังโตไม่เต็มวัยเรียกขาน

โดยทั่วไปสำนักศึกษามักนับอาวุโสตามลำดับศิษย์พี่ศิษย์น้องอย่างเคร่งครัด ทว่าเหล่าปีศาจน้อยล้วนไม่คุ้นเคยกับระเบียบกฎเกณฑ์ ต่างฝ่ายจึงต่างเรียกขานกันด้วยชื่อตัวอย่างไร้ความยำเกรง เว้นแต่ตัวเขาที่ติดตามอาจารย์มานานที่สุด บรรดาศิษย์น้องจึงเรียกอย่างแสดงความเคารพว่าพี่ใหญ่

“เจ้านอนบนเตียงเถิด ข้านอนบนพื้นได้” ครุ่นคิดอยู่นานหยางเฉินเฟิงจึงเสนอทางเลือกขึ้นมา นั่นเป็นทางเลือกที่ดีต่อตัวเขาเองด้วย

“พี่ใหญ่นอนบนเตียงเถิด” เสียงเล็กตอบเบาๆ ต่อหน้าผู้อื่นเส้นสายจะมักใช้ความเย่อหยิ่งเป็นเกราะกำบังกาย มีเพียงต่อหน้าอาจารย์และศิษย์พี่ใหญ่อย่างเขาเท่านั้นที่จะกลายเป็นเด็กสงบเสถียรว่านอนสอนง่าย

“ข้าจะให้เจ้านอนบนพื้นได้อย่างไร” หยางเฉินเฟิงกำลังจะเอ่ยปากค้าน เสียงแผ่วเบายิ่งกว่าเดิมกลับกล่าวต่อเสียงก่อน

“ข้านอนกับพี่ได้”

สิ้นเสียงนั้น ถ้อยคำของหยางเฉินเฟิงจึงค้างอยู่ในลำคอ ปากขยับ

เล็กน้อยกลับกลายเป็นอีกอึกอึ้งยิ่ง สุดท้ายบทสนทนาที่ขาดตอนจึงจบลงด้วยข้อสรุปนี้

ขณะห้องหนึ่งเพิ่งได้ข้อสรุป ห้องของป้าหยี่และเสี่ยวอี้สองสตรีก็หลับไหลไปนานแล้ว คำคืนมีดมีดเย็นบังน เหลือแต่เจ้าจิ้งจอกที่พยายามถ่วงเวลากว่า จะยอมก้าวเข้าไปในห้องนอนก็ผ่านเลยไปครึ่งค่อนคืน

ทันทีที่เหยียบย่างข้ามธรณีประตู ไปเหยียมนกักรู้สึกว่าตนเองคิดผิดมหันต์! รู้อย่างนี้เขาน่าจะรีบเข้านอนแต่หัววัน กลับไปแต่เนิ่น ๆ ก็จะได้ไม่ต้องรับรู้เรื่องราวใดๆ

แต่โลกนี้ไม่มียาแก้ความเสียใจภายหลัง ไปเหยียมนจึงได้แต่ยืนกอดตนเองอย่างอกล้นขวัญแขวน ตัวลั่นกึก ๆ อากาศในห้องคล้ายหนาวเย็นกว่าด้านนอกราวอยู่กันคนละฤดู แสงตะเกียงบนโต๊ะรูปไห บรรยากาศเงียบเชียบวังเวงเกินบรรยาย ครั้นเหลือบไปเห็นใบหน้าซีดซีขาวราวกับไรชีวิตของจางมู่ที่นั่งอยู่บนเตียง ไปเหยียมนก็ต้องจิกเล็บเก็บเสียงกรีดร้องของตนเองอย่างสุดความสามารถ

ฝ่ายนั้นกลับคล้ายไม่ได้สนใจการมาของเขา สายตาเลื่อนลอยยังคงทอดมองไปทางแจกันดอกไม้ ริมฝีปากซีดขาวขยับพึมพำอะไรบางอย่าง

“จะ...เจ้าพึมพำอะไร” แม้จะรู้ตัวว่าไม่ควรถาม ทว่าสิ่งที่ทำกับสิ่งที่ควรทำมักสวนทางกันอยู่เสมอ

“ข้ากำลังคุยกับชาวเอ๋อร์” เสียงแผ่วเบาคล้ายพูดคล้ายไม่ได้พูดตอบอย่างเนิบช้า ไม่ได้สังเกตเลยว่าใบหน้างดงามเยาวนกำลังแปรเปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยว ปากสีแดงสดอ้าค้าง ดวงตาทรงสีเบิกกว้างแทบถลนออกจากเบ้า!

ฮะ...ชาวเอ๋อร์ คือใคร!?

ไปเหยียมนไม่คิดถามและไม่กล้าถามอันใดต่อไปอีกแล้ว

“นางได้ยินเสียงเด็กร้องไห้” เสียงเบาหวิวของจางมู่ยังคงพึมพำ

ผู้ที่อยากร้องไห้คือเขาต่างหาก! ปีศาจจิ้งจอกร่ำร้องอยู่ในใจ

สักพักสายตาก็จดจ้องอยู่บนแจกันดอกไม้กลับค่อย ๆ เคลื่อนคล้อยไปทางประตู ใกล้กับทิศที่เขากำลังยืนอยู่...สัญญาตญาณบอกว่าดวงตา

เลื่อนลอยดูนั้นไม่ได้กำลังมองเขาแน่! คิดได้ดังนั้นไปเหมียนจึงตัดสินใจ
กัดฟันพุ่งตัวเข้าไป สวนทางกับประตู กระโดดข้ามเงามืดของจางมุเข้าไป
ขัดตัวเป็นก้อนกลมอยู่ด้านในเตียง

“นางไปแล้ว...”

ไปได้ก็ดีแล้ว! ฮือออ

ไปเหมียนคว้าผ้าห่มขึ้นมาคลุมโปง พยายามไม่สนใจไอ้โลงศพ
พูดได้อีก ปิดตาไม่มอง ปิดหูไม่ฟัง ปิดปากไม่ถาม ตั้งปณิธานว่าพรุ่งนี้
เขาจะตั้งใจเก็บกวาดซ่อมแซมเรือนให้เสร็จเรียบร้อยโดยเร็วที่สุด!

กิจวัตรประจำวันในเรือนป่าไผ่ยังคงดำเนินไปตามปกติ รุ่งสางฝึกกำลัง
ร่างกาย คล้อยสายศึกษาตำราคัดหนังสือ ตกบ่ายผลัดเวรทำงานจิปาละ
ปิดกวาดเช็ดถู หาบน้ำผำพื้น ปลูกผักทำสวน เข้าป่าเก็บเห็ดเก็บหน่อไม้
แน่นอนว่าห้ามใช้พลังวิเศษรุนแรง

เงินจิ้นเหิงตั้งใจถ่ายทอดวิชาความรู้ที่เคยได้ร่ำเรียนมา ถึงแม้บรรดา
ลูกศิษย์ของเขาจะเป็นปีศาจน้อย แต่ก็เชื่อว่าบนโลกนี้จะไม่เคยมีปีศาจสำเร็จ
เป็นเซียนมาก่อน

ต่อให้ไม่มีใจฝึกฝอยากเป็นเซียน การฝึกโคจรลมปราณก็ยังถือเป็น
เรื่องดี ทำให้รู้จักควบคุมพลังภายในของตนเอง เป็นการขัดเกลาร่างกาย
และจิตใจอย่างหนึ่ง

ศึกษาตำราก็สำคัญ ยิ่งอ่านมาก ยิ่งรับรู้มาก ก็ยิ่งเข้าใจมาก เปิด
กว้างความคิดจิตใจ นอกจากคัมภีร์ธรรมะหรือปรัชญาคำสอน เขายัง
สนับสนุนให้อ่านกลอน กวี หรือแม้แต่นิทานชาวบ้าน ด้วยหวังว่าเหล่า
ปีศาจน้อยจะได้เรียนรู้การใช้ชีวิตของมนุษย์มากขึ้น

“โอ้ย ข้าหิวจนกินม้าได้ทั้งตัวแล้ว” เมื่อแสงตะวันส่องตรงศีรษะ
หย่งหยวนก็ร่ำร้องโอดครวญ หอบร่างมานั่งหน้าโต๊ะกินข้าว สำหรับเขา
แล้วการท่องตำรายังเหนื่อยหนักหนายิ่งกว่าการวิ่งขึ้นลงเขาสามรอบเสียอีก

“เนื้อ...ข้าได้กลืนเนื้อ...” ไปเหมียนทั้งหิวทั้งนอนไม่พอจนขอบตา
ดำคล้ำ กล่าวพึมพำเดินสะโหลสะเหลตามมา

“จะมีเนื้อได้อย่างไร พวกเจ้าฝนกลางวันแล้ว” บ้าหยา่สายหน้าพลางจัดวางอาหารลงบนโต๊ะ อวินี่เองก็ช่วยตักข้าวใส่สาม ทว่ากับข้าวเบื่องหน้าล้วนเป็นอาหารจำพวกผัก ถั่ว เห็ด หน่อไม้ ไหนเลยจะมีเนื้อได้ เพราะเรือนป่าไผ่แห่งนี้มีแต่อาหารมังสัรติ เทศกาลนานปีจึงจะมีเนื้อไก่ เนื้อปลาพอให้เจ้าพวกนี้หายอยากบ้าง

“แต่ข้าได้กลิ่นเนื้อจริง ๆ นะ” ไปเหมียนยังคงยืนยันคำเดิมอย่างหนักแน่น แสงหน้าขึ้นสู่ตจุมุกฟุดฟิดหาแหล่งที่มาของกลิ่นอีกครั้ง ไม่เชื่อว่ตนเองจะดมผิดพลาด เพราะจุมุกสุนัขจิ้งจอกของเขา รับกลิ่นได้ดียิ่งกว่าใคร

“กลิ่นหอม...หอมมาก...หอมคล้าย...กลิ่นมนุษย์...!” ปีศาจจิ้งจอกอุทานอย่างตกใจในคำพูดของตนเอง

“บนภูเขาป่าไผ่นี้จะมีมนุษย์ได้อย่างไร เจ้าคงหิวจนตาลายไปแล้ว” เส้นสายจูปรายตามองอีกฝ่ายอย่างดูแคลน

“มนุษย์?” หยางเซินเฟิงกลับพึมพำ หวนนึกถึงเรื่องเมื่อวาน

“เมื่อวานข้าได้ยินเสียงเด็กร้องไห้” อวินี่ได้โอกาสกล่าวสิ่งที่ค้างคาอยู่ในใจ

ไปเหมียนเองก็พลันนึกถึงเรื่องที่ไม่อยากนึกถึง เสียงเย็นเยียบเบาหวิวของจางมู่ยังคงติดอยู่ในหู “นางได้ยินเสียงเด็กร้องไห้” ขนจิ้งจอกลุกซู่ขณะเหลือบมองร่างซิดเซียวที่นั่งเงียบเป็นเงามืดราวกับไม่มีตัวตน ก่อนตัดสินใจเป็นฝ่ายบอกเล่าออกมาเอง

ไปเหมียนเล่าจบ รอบโต๊ะจึงยิ่งเต็มไปด้วยความกังขา แม้ไม่อยากจะเชื่อว่าจะมีมนุษย์ผู้ใดข้ามเขตอาคมเข้ามาได้ แต่ข้อมูลหลายอย่างกลับโยงไปทางเดียวกัน ยิ่งสงสัยก็ยิ่งไม่สบายใจ หยางเซินเฟิงจึงเสนอให้ทุกคนช่วยกันลองค้นหาดูสักรอบหนึ่ง แต่ถึงอย่างไรก็ต้องแจ้งให้อาจารย์ทราบก่อน

“พวกเจ้าจะลองค้นหาก็ย่อมได้ ระวังอย่าออกนอกเขตอาคมก็พอ”

หลังได้รับอนุญาต พวกเขาจึงพากันออกค้นหารอบบริเวณป่าไผ่ โดยกำชับให้ทุกคนระวังตัวและห้ามข้ามออกนอกเขตอาคม หากพบเห็นสิ่งใดน่าสงสัยให้รีบกลับมาส่งข่าวที่เรือน อย่าได้ทำอะไรวุ่นวายโดยพลการเด็ดขาด

ตอนที่

2

การทนอยปรีศนา

IWSA เหล่าปีศาจน้อยมักก่อเรื่องยุ่งให้ปวดหัวได้ไม่เว้นวัน เรือนป่าไฟ
จึงมักเต็มไปด้วยเสียงโหวกเหวกงุ่นวาย คึกคักครื้นเครง มาตอนนี้บรรดา
ลูกศิษย์พากันออกไปข้างนอกจนหมด บรรยายากศพลันกลับคืนสู่ความเงียบสงบ
หรืออาจเรียกได้ว่าเงียบเหงา...

ตำราในมือถูกเปิดค้างไว้ที่หน้าเดิมเนิ่นนาน สายตาของผู้ถือกลับ
เหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง ป่าไฟกว้างใหญ่ ลำไฟสูงเสียดฟ้า กลับดู
ว่าเหว้งว่าง ลมพัดแว่วเสียงใบไม้สั่นไหว พัดพาความทรงจำให้หวนย้อน
กลับมา

เงินจันเหิงหวนนึกถึงตอนที่เขาย้อนกลับมายังสถานที่แห่งนี้ ป่าไฟ
รก้าง เหลือเพียงซากกระท่อมเก่าผุพัง

แต่ในอดีตเนิ่นนานมาแล้ว ณ กระท่อมเล็กหลังนั้น ณ ช่วงเวลาหนึ่ง
เขาเคยพักพิงอยู่ร่วมกับใครบางคน...

หลับตาลงชั่วคราว ความทรงจำยิ่งพรุ้งฟู

นานแล้วที่เขารอคอย นานแล้วที่เขาเฝ้าตามหา นานแล้วที่เขาฟังกลบ
ความทรงจำเอาไว้ นานแล้วที่ไม่ได้ไปเยี่ยมเยือน...

ลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง กะพริบตาไล่ไอน้ำออกช้าๆ เงินจันเหิงปิดตำรา
วางลงบนโต๊ะ ขยับลุกออกจากเรือน ก้าวเดินลึกเข้าไปในป่าไฟ ทิศทาง
ที่แสนคุ้นเคย เคยมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน แม้หลับตาเดินก็ยังคงจำได้

พื้นราบบนภูเขาใกล้น้ำตก บริเวณนั้นปกคลุมด้วยม่านอาคมเจือจาง
สายหนึ่ง แตกต่างจากเขตอาคมรอบภูเขาที่ทึบไว้อย่างแน่นหนาเพื่อระวังภัย
อาคมนี้ถูกสร้างขึ้นเพียงเพื่อต้องการคงความสงบให้แก่สถานที่

ภายในไม่ได้มีสิ่งของล้ำค่าใดๆ มีเพียงป้ายหินแผ่นหนึ่ง กับพื้นดิน
ที่เป็นลีสนิมเข้มข้นกว่าบริเวณอื่น คล้ายสุสานเรียบง่าย

บนป้ายหินไร้ชื่อ ได้แผ่นดินไร้ร่าง

ยิ่งเดินเข้าไปใกล้ หัวใจของเขายิ่งเต้นแผ่วเบาลง แผ่วลงคล้ายจะ
หยุดนิ่ง

ขณะนั้นเอง สายลมวูบหนึ่งกลับหอบกลิ่นหอมบางอย่างลอยมา
ฉิวสวยได้รูปพลันขมวดเข้าหากัน เพราะกลิ่นนั้นช่างหอมแปลกประหลาด...

คล้ายกับกลิ่น...มนุษย์!?

ใบหน้าของเงินจิ้นเหิงเคร่งเครียดขึ้นทันที เขารีบสาวเท้าเดินไป
ตามทิศทางของกลิ่น ปลายเสื้อคลุมปลิวพลัว ยิ่งมุ่งหน้าไปก็ยิ่งเข้าใกล้
เขตม่านอาคมมากขึ้นทุกขณะ และทันทีที่ก้าวผ่านเข้าไปด้านใน เขาก็ได้
กลิ่นหอมฟุ้งตลบอบอวลทั่วบริเวณ

ภาพเบื้องหน้าทำให้ดวงตาของเขาเบิกกว้าง แทบไม่เชื่อในสิ่งที่เห็น
หัวใจเต้นแรงคล้ายจะกระโจนทะยานออกมานอกอก

ทหารคนน้อยคนหนึ่ง...กำลังนอนหลับใหลอยู่หน้าป้ายหิน

ความหวังที่เคยดับมอดพลันไหมปะทุกลับขึ้นมาอีกครั้ง เขาถลาเข้าไป
อุ้มทหารคนน้อยขึ้นมา กวาดตาเฟื่องมองหาสิ่งที่เฝ้ารอมาโดยตลอด

มองแล้วมองเล่า กลับเห็นเพียงความว่างเปล่า...

เขากำลังคาดหวังอะไร

ยังคาดหวังว่าจะได้เห็น 'เงามังกร' อีกครั้งหรือ

เพียงกะพริบตาหนึ่งครั้งหยดน้ำใสก็ร่วงหล่นลงมา กระทบลงบน
แก้มของทหารคนน้อย เปลือกตาบางที่เคยปิดสนิทจึงค่อยๆ เปิดขึ้น แวตา
ใส่อับริสุทธิ์จ้องมองมาทางเขา ปากเล็กๆ ขยับร้องเสียงอ้อแอ้

สติเริ่มหวนกลับคืนมา เงินจิ้นเหิงจึงกวาดตามองทหารคนน้อยใน
อ้อมแขนอีกครั้ง เมื่อครุ่นความผิดหวังเข้าดับังความคิด แต่ครั้นลอง

ทบทวนดูแล้วเขาก็กลับรู้สึกว่ “เป็นไปไม่ได้”

เป็นไปไม่ได้ที่เขาจะเห็นเพียง “ความว่างเปล่า”

ถ้าหากเป็นมนุษย์ก็ต้องเห็นเงามมนุษย์ หากเป็นปีศาจก็ต้องเห็นเงาปีศาจ ต่อให้เป็นเซียนก็ต้องเห็นเงาเซียน แต่ไม่ว่าจะลองเพ่งมองอีกสักกี่ครั้ง สิ่งที่เขาเห็นกลับเป็นเพียงความโปร่งใสบริสุทธิ์ดูน่าค่า

กลิ่นหอมจากตัวทารกน้อยผู้นี้ยิ่งแปลก คล้ายมนุษย์ คล้ายไม่ใช่หอมรุนแรงจนแยกแยะกลิ่นที่หลบซ่อนอยู่ไม่ออก

หากพิจารณาเพียงผิวเผินคงเข้าใจว่าเป็นมนุษย์ แต่ไม่ว่าจะครุ่นคิดทางใดก็ไม่อาจเชื่อได้ว่าเป็นเช่นนั้น อย่างไรก็ตามมนุษย์ธรรมดาจะก้าวข้ามผ่านอาคมสองชั้นเข้ามาถึงขั้นนี้ได้อย่างไร

“อา อา” ทารกน้อยตั้งปอยดมของเขาเล่น หัวเราะเอิ๊กอ๊ากอย่างไร้เดียงสา

“อา อา” ลักพักนิ้วกลมป้อมกลับคลายออก สองแขนอวบอ้วนยกขึ้นโบกไปมาบนอากาศ รวกับต้องการโชว์คว่าอะไรบางอย่าง

“หืม” ด้วยความสงสัยเงินเงินเหิงจึงโน้มใบหน้าลงไปใกล้

ปลายนิ้วน้อยๆ พลันเอื้อมมาปิดแปบนลงบนแก้มของเขา ตอนนั้นเองเขาถึงได้รู้ตัวว่าใบหน้าของตนประอะเปื้อนน้ำตา

ปากแดงๆ แก้มยุ้ยๆ คลี่รอยยิ้มน่ารักน่าเอ็นดู พลอยทำให้หัวใจที่อ้างว้างของเขาอดยื้มตามด้วยไม่ได้

ความผูกพันสายหนึ่งได้ถักทอขึ้นในใจ

ถึงแม้ตัวตนของทารกน้อยจะเต็มไปด้วยปริศนา แต่การปรากฏตัวขึ้น ณ สถานที่แห่งนี้ย่อมต้องมีความหมายอะไรบางอย่าง

เงินเงินเหิงกระชับร่างนุ่มนิ่มหอมกรุ่นเข้ามาแนบอก ตัดสินใจอุ้มพาทารกน้อยกลับไปด้วยกัน

หลังจากวันนั้น เรือนป่าไผ่จึงมีสมาชิกเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน

เขาตั้งชื่อให้ทารกน้อยผู้นี้ว่า “จุนป่า”¹

¹ หมายถึง สมบัติล้ำค่าอันบริสุทธิ์

ทารกน้อยนั่งอยู่บนโต๊ะรายล้อมด้วยผู้คนแปลกหน้า ดวงตากลมโตกวาดมองรอบตัวอย่างสนใจใคร่รู้ ลักพักก็เริ่มขยับคลานเตาะเตาะ ทว่าคลานไปได้เพียงสองก้าวกลับสะดุดล้มหัวทิ่มคะมำ ทำเอาบรรดาผู้เฝ้ามองสุดลมหายใจเข้าดังเฮือก

ร่างกลมป้อมกลับไม่ได้แผดเสียงร้องให้จ้าอย่างทีกลัว ตั้งหลักลุกขึ้นได้ยังหัวเราะเอิ๊กอ้อการมณดี

เหล่าปีศาจน้อยไม่เคยเห็นเด็กทารกในระยะใกล้ชิดถึงเพียงนี้มาก่อน ล้วนพากันจับจ้องร่างกลมขาวราวกับสิ่งแปลกประหลาดมหัศจรรย์ กระทั่งเส้นเชยจูที่รังเกียจการแตะเนื้อต้องตัวผู้อื่นยังบังเกิดความรู้สึกลึกลับๆ ในใจอยากลองใช้นิ้วจิ้มแก้มนุ่มนิ่มนั้นดูสักครั้ง

หน้าซำกลืนกายของทารกน้อยก็ช่างหอมหวาน แม้มีมานานอาคมกันขึ้นหนึ่งยังหอมขจรไกล ยามนี้ยังอยู่ใกล้ก็ยิ่งหอมรุนแรง ยิ่งได้กลิ่นก็ยิ่งเคลิบเคลิ้ม ยิ่งดมก็ยิ่งชวนให้น้ำลายไหล

“เหตุใดจึงหอมน่ากินขนาดนี้ ขอข้าก็ดลักรู้ได้ไหม” ปีศาจจึงจอกอ้าปากกว้าง เผยเขี้ยวแหลมคมอย่างอดใจไม่อยู่ ตั้งทำโน้มลงไปชิมแก้มซาลาเปานุ่มๆ สักหนึ่งคำ

“หยุดเดี๋ยวนี้เลยนะเจ้ากระต่าย!” หย่งหยวนที่ยืนอยู่ด้านข้างง้างมือตบศีรษะอีกฝ่ายดังปึก ทั้งยังเรียกขานชื่อต้องห้ามอย่างจริงจัง

“มันจะมากไปแล้วนะไอ้กระปี่ขึ้นสนิม!” ไป่เหมียนลิมลั่นว่าเคยตั้งปณิธานอะไรเอาไว้ ยังไม่ทันซ่อมแซมเรือนเสร็จก็รึจะเปิดศึกขึ้นอีกครั้ง

สายตารอบโต๊ะได้แต่มองทั้งสองอย่างเอือมระอา บ่อยครั้งเข้าก็คร้านใส่ใจ แต่จะปล่อยให้สู้กันจนเรือนวอดวายก็ไม่ได้ ทว่ายังไม่ทันลงมือห้ามศึก เสียงโวยวายทะเลาะเบาะแว้งก็ทำให้เจ้าตัวน้อยกลางโต๊ะเบะปาก ดวงตากลมโตเริ่มมีหยดน้ำใสคลอออกมา

“อู อู อูแว่ อูแว่” เสียงร้องให้จ้าแผดดังลั่นสนั่นเรือน

“โอ้ เป้าเออร์เด็กดี ไม่ร้องนะไม่ร้อง” ป้าหยี่รีบอุ้มทารกน้อยขึ้นซบบนบ่า โยกตัวไปมาพลาตบหลังเบาๆ เพื่อปลอบขวัญ

“เป็นเพราะพวกเจ้าสองคนทะเลาะกันเสียงดัง ทำให้เป้าเออร์ตกใจ”

เส้นสายจูมวดคิ้วกล่าวโทษตัวต้นเหตุทั้งสอง

แต่ขณะนั้นหย่งหยวนกับไปเหมียนกลับซัดก้าง กะพริบตาปริบ ๆ ด้วยสีหน้าเหลวหลา พร้อมใจกันร้องออกมาว่า “เข้าไปทะเลาะกับเจ้านี่ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ทำเป็นลอะเลือนไปได้ ไม่อยากยอมรับผิดชอบมากกว่า” เส้นสายจูมพรายตามองอย่างดูแคลน

“เอาเถิด ๆ ไม่ทะเลาะกันก็ดีแล้ว” หยางเชินเฟิงกล่าวประนีประนอมทุกฝ่าย

หย่งหยวนกับไปเหมียนหันมองหน้ากันด้วยความงุนงงอย่างแท้จริง เพราะเมื่อครู่พวกเขากำลังยืนมองทารกน้อยอยู่ดี ๆ ยังไม่ได้เปิดปากเอ่ยอันใดออกมาสักคำ เส้นสายจูและศิษย์พี่ใหญ่จะมากล่าวโทษกันเช่นนี้ได้อย่างไร

ถึงแม้ยังคงคับข้องใจ แต่เมื่อหันไปเห็นเจ้าตัวน้อยสะอึกสะอื้นตาแดง เหล่าปีศาจที่ไม่คุ้นเคยกับเด็กเล็กจึงเริ่มลนลานทำอะไรไม่ถูก ลืมเรื่องข้องใจไปเสียสิ้น ลองแลบลิ้นปลิ้นตาแยกเขี้ยวยิงฟัน หลอกलोให้เสียงสะอื้นกลับกลายเป็นเสียงหัวเราะอีกอักดังเดิม

ยามนั้นยังไม่มีผู้ใดเฉลียวใจ ทว่าเมื่อเวลาผ่านไปอีกระยะ เหตุการณ์คล้ายเดิมยังคงเกิดขึ้นซ้ำหลายครั้ง หย่งหยวนและไปเหมียนทะเลาะกันคราใด เป่าเอ๋อร์น้อยเป็นต้องร้องไห้จ้า หลังจากนั้นทั้งสองก็จะพากันลืมนั่นว่าเคยทะเลาะกันมาก่อน

ทุกคนจึงเริ่มสังเกตเห็นและตั้งข้อสันนิษฐานกันว่า นี่อาจเป็นพลังวิเศษของเป่าเอ๋อร์น้อยที่แสนจะวิเศษยอดเยี่ยมที่สุดไปเลยจริง ๆ

เงินเงินเหิงมอจับหยกขาวคล่องสร้อยคอให้ทารกน้อยสวมใส่ติดกาย

ทางหนึ่งถือเป็นของรับขวัญ อีกทางหนึ่งถือเป็นยันต์ปกป้องคุ้มครอง เพราะจี้หยกชิ้นนี้ผ่านการลงอาคมช่วยสะกดไม่ให้กลิ่นหอมของเป่าเอ๋อร์ซจรขยายไปไกล

แม้แต่เหล่าปีศาจน้อยที่ถือศีลกินเจมานาน ยามได้กลิ่นหอมหวาน

เขี่ยวนยังพากันน้ำลายหกอย่างอดใจไม่ไหว ถ้าหากกลืนนี้บังเอิญลอยไป กระทบจมูกของปีศาจกระหายเลือดเข้า นั่นย่อมหมายถึงภัยอันตรายใหญ่หลวงถึงชีวิตแน่

ผลข้างเคียงของจี้หยกชิ้นนี้ กลับไม่อาจกล่าวได้ว่าดีหรือร้าย หลังกลืนหอมหวานไม่พุงกระจายดังเดิม เหล่าปีศาจน้อยกลับชอบลักขโมยหอมแก้มเปาเออร์คนละฟอดใหญ่ทุกคราที่สบโอกาส หวังสุดดมกลิ่นเจือจางจากเนื้อนุ่มนิ่มเข้าไปให้หายอยาก

เปาเออร์กลายเป็นที่รักใคร่เอ็นดูของทุกชีวิตในเรือนป่าไฟ

แต่ดูเหมือนเจ้าตัวน้อยจะรักใคร่ชอบพออาจารย์มากที่สุด ทุกครั้งที่เดินจิ่นเหิงเดินผ่าน เสียงเล็ก ๆ จะร้องเรียกอ้อแอ้ แขนน้อย ๆ จะยืดสูงขึ้นสูง ออกอ้อนขอให้อุ้ม

ถัดมาเจ้าตัวน้อยมักจะชอบเล่นกับหยิงหยวนมากเป็นพิเศษ เห็นลูกไฟสีดาไร้ความร้อนเสกขึ้นกลางฝ่ามือคราใด ร่างกลมป้อมก็จะคลานเตาะเตาะเข้าไปโผล่ตะครุบอย่างร่าเริง

เห็นได้ชัดว่าเปาเออร์เป็นเด็กฉลาด รู้จักใครเป็นใคร รู้สิ่งใดควรไม่ควร

ยามเล่นกับอาจารย์ นิ้วมือกลมป้อมมักชอบเกาะเกี่ยวปอยผมของอาจารย์เอาไว้อย่างผูกพัน บางครั้งก็เหนียวรั้งเบา ๆ เพื่อเรียกร้องความสนใจ แตกต่างจากเวลาที่เล่นกับหยิงหยวน นิ้วกลมป้อมมักจะฉวยโอกาสยามที่คอ กระตุกตึงปอยผมอย่างแรงจนอีกฝ่ายร้องไห้อ๊ว หน้งศึระเซเจ็บชา เสียงเล็กก็ยิ่งหัวเราะอีกอ้ากอย่างชอบใจ

กับสองสตรีที่ใจดีป้อนน้ำป้อนนม เปาเออร์จะกลายเป็นทารกน้อยที่กินง่ายนอนง่าย กับศิษย์พี่ใหญ่ที่สุภาพอ่อนโยน เปาเออร์ก็เป็นเด็กดีว่านอนสอนง่าย กับเส้นเสยจุที่ลงแต่จะนิ้วลงบนเนื้อนุ่มนิ่ม จิ้มมาหนึ่งครั้ง เปาเออร์ก็จิ้มกลับคืนไปหนึ่งครั้ง กับจางมู่ที่นิ่งเงียบราวกับไร้ตัวตน เปาเออร์กังฉิวฉานหิวราเข้าสู่ กับไปเหยียนที่ชอบแอบชิมซาลาเปา รู้ตัวอีกครั้งทางจิ้งจอกก็เปียกชุ่มไปด้วยน้ำลาย

สมาชิกแต่ละคนในเรือนป่าไฟล้วนได้รับการปฏิบัติจากเปาเออร์

แต่กลับเป็นความหนักใจ

สายตาเขามองเลี้ยวเออร์ที่กระตือรือร้นต้อนรับลูกค้าคราหนึ่ง สลับกับมองเหล่าปีศาจอีกคราหนึ่ง ถึงแม้เขาจะยังไม่เคยเห็นอีกฝ่ายเช่นหา ผู้คนกับตา ทว่าโดยพื้นฐานของ ‘ปีศาจ’ ย่อมมีสัญชาตญาณกระหายเลือด ในใจเขาจึงมีความกังวลปนอยู่หลายส่วน

ทว่าเวลานี้เขากลับไม่อยู่ในฐานะที่สามารถเป็นห่วงผู้อื่นได้ เพราะ แม้แต่ชีวิตของตนเองก็ยังแขวนอยู่บนเส้นด้าย

เงินจินเหิงเคยได้ยินว่าปีศาจบางคนมีความเชื่อพิสดาร เชื่อว่า เลือดเนื้อของมนุษย์ผู้บริสุทธิ์นอกจากจะอร่อยหอมหวาน ยังถือเป็นยา อายุวัฒนะชั้นดี ส่งเสริมพลังตะบะให้แกร่งกล้า ถ้าหากสิ่งที่แม่ทัพปีศาจ ต้องการไม่ใช่ ‘พรสวรรค์ของเขา’ ป่านนี้เขาอาจจะกลายเป็นเศษเนื้ออยู่ในท้องของปีศาจตนใดแล้วก็เป็นได้

ความจริงแล้วการปฏิบัติตัวของแม่ทัพปีศาจที่มีต่อเขาเรียกได้ว่า อยู่เหนือความคาดหมาย ไม่นับว่าเลวร้ายหยาบคาย นอกจากเชือกวิเศษ ที่ยังคงมัดแน่นอยู่รอบข้อมือข้อเท้า เงินจินเหิงก็ไม่ได้ได้รับความลำบากอื่นใด

เว้นเสียแต่...ความลำบาก

ยังไม่ทันขาดคำประตูถ้ำพลันเปิดออกกว้าง แม่ทัพปีศาจโน้มกาย เข้ามา ไม่พูดจาก็รวบซ่อนตัวเข่าอ้อมลงจากรถ เดินมุ่งหน้าเข้าไปในโรงเตี๊ยม ทั้งๆ ที่ยังมีร่างของเขายู่ในอ้อมแขน

นี่จึงนับเป็นความลำบากใจของนักพรตหนุ่มอย่างแท้จริง

“น้องชายของข้าป่วยหนัก แขนขาอ่อนแรง ข้าจึงพาเขาเดินทาง มาไกลหวังให้หมอเทวดาช่วยรักษา” เสยเสอกกล่าวด้วยน้ำเสียงนังเรียบ โทกหน้าตายได้อย่างร้ายกาจ

สายตามนุษย์ทั่วไปมองไม่เห็นเชือกวิเศษ ภาพของบุรุษสองคนที่ โอบอ้อมกันอยู่ย่อมดู...แปลกตา เลี้ยวเออร์ลอบตักตวงสิ่งกับภาพเบื้องหน้า เมื่อได้ทราบเหตุผลจึงร้องอ้อออกมาอย่างเข้าอกเข้าใจ

“ท่านมาถูกทางแล้ว! เมืองถัดไปมีหมอเทวดาท่านหนึ่ง ไม่ว่าโรคใด เขาล้วนรักษาให้หายได้ แม้แต่สุหยินท่านเจ้าเมืองป่วยหนักก็เกือบสิ้นลม

ยังได้เขยื้อนคืนมาจากประตูผี” เสี่ยวเอ๋อรีบบอกเล่าด้วยอัธยาศัยอันดี เปิดห้องพักสามห้องให้พวกเขาทั้งหมดหกคน เมื่อถามถึงอาหาร เสี่ยวเอ๋อจึงสั่งสุราและกับข้าวสองสามอย่าง พร้อมสั่งงัดน้ำร้อนใบใหญ่เข้ามาด้วย

อันที่จริงด้วยวิชาเซียนแล้ว เงินเงินเหิงสามารถไม่ดื่มไม่กินเจ็ดวัน เจ็ดคืนโดยไม่ทุกข์ร้อน อีกทั้งร่างกายก็แทบไม่มีกลิ่นเหงื่อ ทว่าการเดินทางไกลคละคลุ้งฝุ่นดินทรายมาหลายวัน ก็ทำให้เขารู้สึกเหนียวตัวไม่น้อย

“ท่านช่วยคลายเชือกสักครู่ได้หรือไม่ ข้าอยากอาบน้ำ” เงินเงินเหิงลองเสนอความต้องการของตนเองออกมา สายตาเย็นชากลับปรายมองกิ่งระแว

“มีท่านนี้อยู่ตรงนี้ ข้าจะสามารถหนีไปไหนได้” เขาลองใช้วาจาโน้มน้าว

ความนิ่งเฉยของฝ่ายตรงข้ามเกือบทำให้เงินเงินเหิงถอดใจ แต่อาจเป็นเพราะตลอดทางเขาไม่มีทิวทัศน์หรือพยายามหลบหนี ลักพักอีกฝ่ายจึงขยับปากพิมพ์ว่า ท่านใดนั้นความอึดอัดที่พันธนาการอยู่รอบข้อมือกว่าสิบวันก็คลายออก

เงินเงินเหิงยินดีได้เพียงครู่เดียว ก่อนเห็นปลายเชือกด้านหนึ่งยังคงพันอยู่รอบข้อมือขวาของเขา ส่วนปลายเชือกอีกด้านหนึ่งกลับไปปรากฏอยู่รอบข้อมือซ้ายของแม่ทัพปีศาจ แน่แน่นอนว่าเชือกที่พันรอบข้อเท้ายังคงอยู่ดังเดิม

เขากลับใจอย่างอดสู คิดจะกระโดดฆ่าคู่ตึงๆ เข้าไปหลังฉากไม่ด้วยตนเอง บุรุษผู้นั้นกลับทำให้เขาอับอายยิ่งกว่า ด้วยการอุ้มตัวเขาขึ้นมาพาไปวางลงบนขอบถ้ำน้ำ แม้พยายามทำให้เคยชิน แต่นักพรตหนุ่มก็ยังคงรู้สึกอึดอัดทุกครั้ง

จังหวะที่ร่างนั้นกำลังจะหันหลังจากไป เงินเงินเหิงกลับฉุนเฉียวถึงปัญหาบางอย่าง

“แล้วข้าจะถอด เอ่อ เลื้อยผ้าอย่างไร” เขาหลบตามองข้อเท้าสองข้างที่ยังมีเชือกพันมัดติดกัน คำว่า ‘ถอดกางเกง’ ติดค้างอยู่บนริมฝีปาก

คิวกระปี่ขมวดเล็กน้อยราวกับเริ่มรำคาญความได้ดิบจะเอาศอก

มือหยาบกร้านโบทะบัดเพียงครั้งหนึ่ง เงินเงินเหิงก็ได้กลิ่นไหม้ เปลวไฟ
ลี้ดัลลุกพริบบนชุดขาวก่อนลามไล่ไปทั่วกาย

ทันทีที่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น เขาก็รีบทิ้งร่างที่เปลือยเปล่าของตน
ลงไปในถังน้ำ ถึงแม้เปลวไฟจะไร้ความร้อน แต่ใบหน้าเขากลับร้อนแทบ
ไหม้! จิตใจที่เคยสงบอยู่เสมอ เวลานี้กระเพื่อมรุนแรงไม่ต่างจากสายน้ำ
ที่กระเซ็นออกจากถัง

แผ่นหลังกว้างจากไปแล้ว ทว่าแวบหนึ่งเขายังทันเห็นเสี้ยวหน้าเย็นชา
ปรากฏรอยยิ้มมุมปาก กิ่งชั่วร้าย กิ่งขบขัน กิ่งสาแก่ใจ

เงินเงินเหิงได้แต่ไขกศิระเข้ากับขอบถังไม้ ความอับอายผุดขึ้นมา
อย่างหาได้ยากจากผู้ที่มีกสงบนิ่งอยู่เสมอ สองมือกำแน่นก่อนคลายออก
สลับไปมา พยายามปรับลมปราณในร่างกายให้กลับมาโคจรเป็นระเบียบ
ดังเดิม

ไม่ว่าความคิดหลบหนีจะไม่เคยเกิดขึ้นในใจของเขา

ทว่าประการแรก ตราบใดที่ไม่รู้วิธีคลายอาคมเขาก็ไม่สามารถ
คลายเชือกวิเศษที่พันธนาการอยู่ออกไปได้ ประการที่สอง ต่อให้เขาพอรู้
วิชาเหาะเหินเดินอากาศ แต่เมื่อถูกจับตามองทุกฝีก้าวก็ยากหาจังหวะ
หลบหนี ประการสุดท้ายที่สำคัญ ถึงแม้วิชาเซียนของเขาจะอยู่ในขั้นสูง
ทว่าวิชาต่อสู้ปราบปีศาจกลับไม่อาจนับเป็นอันใด ยิ่งอีกฝ่ายหาใช่ปีศาจ
ปลายแถวตบะต่ำต้อย แต่เป็นถึงแม่ทัพใหญ่ที่ผ่านศึกมานับไม่ถ้วน
ถ้าหากเขายังกล้าสู้ก็ต้องเรียกว่าไม่รู้จักประมาณตน

เงินเงินเหิงติดตามอาจารย์ขึ้นเขาตั้งแต่อายุห้าขวบ ใช้ชีวิตสันโดษ
เรียบง่าย ฝึกวิชาเซียนด้วยการบำเพ็ญเพียรอย่างสงบ ไหนเลยจะเคยต่อสู้
กับปีศาจร้าย อย่างไรก็ตามแต่ประสบการณ์ทางโลกของเขาก็ช่างมีน้อยนิด
มิเช่นนั้นจะถูกจับมาได้ง่ายดายเช่นนี้หรือ

คิดไปคิดมา สุดท้ายเขาก็ได้แต่ปล่อยวาง ปล่อยตัวไปตามน้ำ
รับมือกับสถานการณ์ตรงหน้าอย่างใจเย็น น้ำอุ่นในถังช่วยให้ร่างกาย
และจิตใจผ่อนคลายลงไม่น้อย

รู้สึกสบายตัวจนแทบไม่อยากจะลุก แต่นึกถึงว่าภายในห้องยังมีผู้อื่น

นอกจากตนเองอยู่ด้วย เงินจีนเหิงก็ต้องตัดใจยกยขึ้นจากถังน้ำ

เอื่่อมคว่ำเสื้อชุดใหม่ทีวางอยู่ด้านข้างมาคลุมบา ติดที่จนปัญญาจะสวมใส่ เขาจึงได้แต่เรียกขานผู้ที่อยู่หลังจากด้วยน้ำเสียงเจือแววอ่อนวอน คราวนี้ปรากฏวันสี่ด่ำลอยฟุ้งรอบตัว แวบแรกสร้างความตื่นตกใจ แต่เมื่อควันจางลงเสื้อผาก็ถูกสวมใส่อย่างเรียบร้อย นับเป็นครั้งแรกที่นักพรตหนุ่มรู้สึกหึงกับวิชามารอย่างแท้จริง

ระหว่างที่เขาพยายามขยับขาที่ละเล็กละน้อยเพื่อก้าวเดินออกมาด้วยตนเอง ร่างสูงใหญ่ก็ปลดชุดสีดำที่สวมอยู่ออกลกๆ เดินสวนเข้าไปหลังจาก ขณะนั้นเชือกที่พันรอบข้อมือพลันร้อนวาบขึ้นมา รวกับเป็นสัญญาณเตือนขาวว่าอย่าได้คิดหนี

แวบหนึ่งหางตาของเงินจีนเหิงเลื้อบเห็นแผ่นหลังกว้างที่เปลือยเปล่าของแม่ทัพปีศาจ บนนั้นเต็มไปด้วยรอยแผลเป็นมากมาย ทั้งรอยดาบเป็นทางยาว รอยขนานกันหลายเส้นคล้ายกรงเล็บของสัตว์ร้าย ผิวเนื้อบางส่วนนูนยุบไม่ราบเรียบ คล้ายเคยถูกกัดจนขาดแหว่ง

ว่ากันว่าเกล็ดมังกรแข็งแกร่งยิ่งกว่าเหล็กกล้า

เขานึกภาพไม่ออกจริง ๆ ว่ามังกรตนนี้เคยผ่านชีวิตเช่นใดมา ร่างกายที่สง่างามจึงเต็มไปด้วยบาดแผลมากมายเช่นนั้น

ตอนที่

3

จดงามดั่งกาพवाद

พวกเขา เดินทางออกจากโรงเตี๊ยมตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง ถัดมาสอง ชั่วโมงจึงผ่านเข้าประตูเมืองใกล้เคียง เมืองนี้ไม่เล็กไม่ใหญ่ แต่ตั้งอยู่ติดแม่น้ำจึงมีผู้คนสัญจรผ่านไปมามากมาย ทั้งรถลาก รถม้า เรือบรรทุกสินค้า ภายในเมืองเต็มไปด้วยร้านค้าคึกคักเนื่องแน่น นับเป็นเมืองที่มั่งคั่งอุดมสมบูรณ์แห่งหนึ่ง

ก่อนเข้าเมือง แม่ทัพปีศาจได้กำชับผู้ติดตามของตนให้ปกปิดฐานะให้มิดชิด กลบกลืนอายุปีศาจ เปลี่ยนคำเรียกขาน ยามนี้พวกเขาจึงดูล้ายกลุ่มคนต่างถิ่นทั่วไปที่เดินทางผ่านมา

“มันหนีลงมาทางใต้ไม่ผิดแน่ ทั้งยังบาดเจ็บสาหัสไม่น่าจะหนีไปไหนได้ไกล เมืองนี้คงพอมิเบาแสบให้พวกเราได้บ้าง” บุรุษใบหน้าเกลี้ยงเกลาทำทางอหังการคิดหนึ่งเอ่ยปรึกษากับหัวหน้าของตน

“มัน” ในที่นี้ย่อมหมายถึงปีศาจกึ่งกาพหลงซี เป้าหมายที่เหล่าทหารกำลังตามล่า ส่วนผู้พูดคือรองแม่ทัพปีศาจแมงป่องจินเจีย ทว่าทั้งร่างเต็มไปด้วยพิษร้ายนับร้อยชนิด หนึ่งในนั้นคือพิษนิทราพันราตรีซึ่งใช้จับตัวเงินจิ้งเหมา นักพรตหนุ่มจึงอดไม่ได้ที่จะมองใบหน้าที่หล่อเหลาอ่อนเยาว์นั้นสลับกับเงาแมงป่องยักษ์เบื้องหลัง

อันว่าคนเราหัวหนาไม่รู้ใจ...ผู้ใดจะรู้ว่าไตรอยยิ้มชวนมองนั้นเต็มไปด้วยพิษร้าย

“ลองสืบข่าวดูก่อนก็แล้วกัน” เฮยเสอปรึกษากับผู้ใต้บังคับบัญชา จากนั้นพวกเขาก็แบ่งกลุ่มย่อย กระจายตัวกันสืบข่าวจากโรงน้ำชาและหอสุราในเมือง

หลายวันที่ผ่านมาเงินจีนเหิงฟิงบพสนทนาเหล่านั้นอยู่เรียง ๆ จนสามารถปะติดปะต่อใจความได้บางส่วน

แม่ทัพเฮยเสอนำทหารกลุ่มหนึ่งออกไปล่าปีศาจกึ่งกำลงซี นักโทษกบฏที่ลอบปลงพระชนม์ราชาปีศาจ มันเกือบกระทำการสำเร็จอย่างถูกต้อง แต่สุดท้ายก็ถูกเฮยเสอทำลายแผนการเสียก่อน ทว่าด้วยความเจ้าเล่ห์ กลิ้งกลอกและการแปลงกายอันแนบเนียน มันจึงสามารถหลบหนีการตามล่าไปได้นับครั้งไม่ถ้วน

โรงน้ำชาเป็นสถานที่เหมาะแก่การสืบข่าว ผู้คนมากหน้าหลายต้ามารวมตัวกัน รวมถึงชาวบ้านที่ชอบสนทนาเรื่องของผู้อื่นอย่างออกรส ไม่นานนักพวกเขาก็ได้ยินเบาะแสที่น่าสนใจบางอย่าง

“พวกเจ้าได้ยินข่าวบุตรชายเถ่าแก่ฮั่วหรือไม่วะ”

“ที่นอนป่วยเป็นอัมพาตมาหลายปี สุดท้ายได้ท่านหมอเวดดาช่วยรักษาให้หายนั้นหรือ”

“ใช่ๆ นั่นแหละ เพิ่งจะหายจากโรคร้าย ลูกขึ้นมาช่วยงานกิจการที่บ้านได้ไม่นาน แต่แล้วกลับพลัดตกน้ำตาย”

“โฮ ไม่น่าเลย ยังหนุ่มยังแน่นแท้ๆ เถ่าแก่ฮั่วมีบุตรชายเพียงคนเดียวด้วยมิใช่หรือ”

“เจ้าอย่าเอ็ดไป เขาลือกันว่าเพราะยื้อแย่งจากประตู่ผี ยมทูตขาวดำเลยมาจับตัวกลับปรโลก นี่นับเป็นรายที่เจ็ดแล้วที่รอดชีวิตเพราะได้ท่านหมอช่วยไว้ แต่สุดท้ายก็หนีไม่พ้นชะตากรรม”

“โฮ น่าสงสารท่านหมอเวดดา เป็นผู้ใจบุญแท้ๆ อย่างนี้จะถูกลือกันปากต่อปากไปว่าอย่างไรบ้าง”

ชาวบ้านยังคงจับกลุ่มสนทนากันต่อไป โดยไม่ได้ตระหนักเลยว่าที่กำลังลือกันปากต่อปากนั้นหมายรวมถึงพวกตนด้วย

เฮยเสอและจีนเซี่ยลอบสบตากันเล็กน้อย มาดหมายในใจว่า

เรือนหมอเทวดาเป็นหนึ่งในสถานที่ที่พวกเขาจะต้องลงไปเยี่ยมเยือนดูสักครา

ระหว่างนั้นเงินจิ้นเหิงรู้สึกถึงสายตาของใครบางคน ลองหันไปก็
ได้เห็นชายวัยกลางคนในชุดนักพรตผู้หนึ่ง กำลังจ้องมองมาทางพวกเขา

ในใจเงินจิ้นเหิงเกิดความลังเลขึ้นหลายส่วน นักพรตท่านนั้น
จะมองออกหรือไม่ว่าแท้จริงแล้วคนกลุ่มนี้คือปีศาจ ทั้งยังมองออกหรือไม่
ว่าเขาเป็นนักพรตซึ่งถูกจับตัวมา นี่อาจเป็นโอกาสดีให้เขาส่งสัญญาณ
ขอความช่วยเหลือ แต่ก็อาจกลายเป็นการสร้างความสะดวกให้แก่อีกฝ่าย
เพราะแม่ทัพปีศาจและผู้ติดตามหาใช่ปีศาจปลายแถวที่สามารถต่อกร
ด้วยง่าย ๆ

ก่อนที่เงินจิ้นเหิงจะตัดสินใจทำอะไรได้ อ้อมแขนแข็งแรงก็ซ้อนตัวเขา
ขึ้นอุ้มกลับไปยังรถม้าเสียก่อน

ถึงอย่างไรภาพบุรุษสองคนที่โอบอุ้มกันในท่าเจ้าบ่าวอุ้มเจ้าสาว ก็หา
ใช่สิ่งที่สามารถพบเห็นได้ทั่วไป สายตาของชาวบ้านช่างนินทาจึงมองมา
อย่างสนใจใคร่รู้ คล้ายจะได้เรื่องพูดคุยกันสนุกปากเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเรื่องแล้ว

รถม้าเคลื่อนตัวไปรอบเมืองอย่างช้า ๆ สองข้างทางเต็มไปด้วยร้านค้าและ
ผู้คนที่เดินออกมาจับจ่ายซื้อของ เฮยเส่อสั่งให้เขาลอง ‘มอง’ ว่าพบเห็น
สิ่งใดผิดปกติหรือไม่

เงินจิ้นเหิงมองผ่านหน้าต่างรถม้าอยู่นาน ยังคงไม่พบเห็นสิ่งใด
ถ้าจะมี ก็มีแต่สตรีหลายนางที่เมียงมองมายังบุรุษบนหลังม้า บ้างก็ยก
ผ้าเช็ดหน้าปิดปากเอียงอาย บ้างก็ส่งสายตาหวานหยดย้อย พลอยให้เขา
อดลอบมองร่างนั้นด้วยไม่ได้

ปกติแล้วสายตาของเขามักถูกเงามังกรเบื้องหลังดึงดูด ทว่าหากลอง
พิจารณาร่างมนุษย์ ก็ต้องยอมรับว่าแม่ทัพปีศาจผู้นี้จัดเป็นบุรุษรูปงาม
อย่างไรได้ยากยิ่งผู้หนึ่ง มิใช่ความงามเพียงรูปลักษณ์ภายนอก แต่ยัง
ประกอบขึ้นด้วยบุคลิกดุตันห้าวหาญ แผ่นหลังกว้างเหยียดตรงองอาจ
ใบหน้าเรียบเฉยเย็นชา ปรายตาลงมองผู้คนเบื้องล่างคล้ายไม่แยแสได้หลัก

ดวงตามกลับมามีเหมือนเหยียนนักร้องที่จับจ้องเหยื่อ รวมกันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวอย่างหนึ่งซึ่งแพร่ศรัทธาอยู่ทั่วทั้งโลกกลับยิ่งน่าค้นหา

สัญญาตาฉวนเฉียนคมทำให้เหยื่อเสด็จวัดสายตากลับมา เงินเงินเหิงแอบสะดุ้งในใจ รีบเบนหน้าหนีไปมองชาวบ้านข้างทางดังเดิม

เฉียนเฉียนมองไปไร้จุดหมาย ลักพักสายตาของเขากลับต้องสะดุดลงที่สตรีนางหนึ่ง หญิงสาวใบหน้าที่สวยกำลังเดินเลือกซื้อของหน้าแผงร้านค้าข้างทาง ด้านหลังมีสาวใช้ติดตามมาด้วย

“ข้าก่อน!” เงินเงินเหิงอุทานอย่างตกใจ ตั้งใจเพ่งมองให้ตียิ่งหลายครั้ง เหยื่อเสด็จได้สั่งให้หยุดม้าในที่นี้ เพียงส่งสัญญาตาให้ชะลอรถม้าลงเล็กน้อย

“แม่นางผู้นั้น...นาง...ไม่ใช่มนุษย์...” เงินเงินเหิงพึมพำออกมาอย่างไม่อยากเชื่อสายตาตนเอง “นาง...เป็น ‘กระดาด’...” เสียงเดิมกล่าวดังแว่วเบาด้วยลำคอแห้งผาก

เขาไม่สามารถอธิบายสิ่งที่ตนเห็นออกมาได้ชัดเจน ไม่รู้ควรเรียกสิ่งนั้นว่าอย่างไร ‘ตุ๊กตากระดาด’ หรือ ‘ภาพวาด’ มันใจเพียงว่าสิ่งนั้นหาใช่มนุษย์ แต่เป็นสิ่งที่เขาไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลยในชีวิต

เหยื่อเสด็จสั่งให้ทหารนายหนึ่งติดตามสตรีนางนั้นไป สุดท้ายสืบได้ความว่านางคือซูหยินท่านเจ้าเมือง

ข่าวนั้นพาให้เงินเงินเหิงหวนนึกถึงถ้อยคำของเสี่ยวเออร์ “เมืองถัดไปมีหมอกทิวเขาท่านหนึ่ง แม้แต่ซูหยินท่านเจ้าเมืองป่วยหนักเกือบสิ้นลมยังได้เขายื้อคืนมาจากประตูดิ”

เบาะแสทั้งหลายโยงกลับมายังจุดเดียวกัน

ลักพักทหารกลุ่มที่ออกไปสืบข่าวเกี่ยวกับหมอกทิวเขาก็กลับมารายงานโรงหมอดังกล่าวตั้งอยู่ใกล้แม่น้ำทางทิศตะวันตกของเมือง เปิดรักษามานานหลายปี มีชื่อเสียงเลื่องลือไม่น้อย ทั้งยังเป็นทีที่เลื่องลืออีกด้านด้วยซูหยินท่านหมอมีรูปโฉมงดงามราวเทพธิดา สามิภรรยารักใคร่กลมเกลียว ชาวบ้านจึงต่างอิจฉาและชื่นชมในเวลาเดียวกัน

แต่โชคร้ายกลับมามีเยือนถึงหน้าประตู เมื่อปีกลายซูหยินล้มป่วย

ด้วยโรคประหลาด ท่านหมอพยายามทำทุกวิถีทางก็ยังไม่อาจรักษาให้หายได้ ภรรยาป่วยหนักด้วยโรคทางกาย สามีก้เริ่มป่วยด้วยโรคทางใจ หลังจากนั้นไม่นานโรงหมอจึงหยุดกิจการลง

ชาวบ้านลือกันว่าซูหยินเสียชีวิตแล้ว บ้างก็ว่าท่านหมอเสียชีวิตถึงชั้น นอนกอดศพเอาไว้ไม่ยอมทำพิธีฝัง ทว่าราวหนึ่งเดือนก่อน ชาวลือทั้งหมด กลับพลิกผันราวกับสายลมเปลี่ยนทิศ ท่านหมอสามารถรักษาโรคร้ายของ ซูหยินได้สำเร็จ เกิดเสียงร่ำลือว่าท่านหมอดันพบเคล็ดลับวิชาหมอเวทดา หลังจากนั้นโรงหมอก็กลับมาเปิดกิจการอีกครั้งโดยไม่คิดค่ารักษา เพื่อเป็นการสร้างกุศลชำระล้างทุกข์โศกที่ผ่านมา ชาวบ้านจึงยิ่งพากันสรรเสริญ ว่าท่านหมอเป็นหมอเวทดาผู้ใจบุญ

ฟังอย่างไรเรื่องราวก็เต็มไปด้วยพิรุณ

“ยังไม่แน่ว่าอาจเป็นปีศาจกึ่งกำหรือเป็นปีศาจตนอื่น แต่อย่างไร ก็ต้องตรวจสอบให้แน่ชัด” เฮยเสอวางแผนให้ทหารปลอมตัวปะปนกับ ชาวบ้าน ชุ่มกระจายกำลังรอบโรงหมอ

เงินจิ้นเหิงเป็นกุญแจสำคัญในการชี้ตัว จึงถูกกำหนดให้รับบทผู้ป่วย ที่เดินทางมาขอรับการรักษา เพื่อความแนบเนียนแม้ทัพบปีศาจจึงว่าจ้าง ชาวบ้านธรรมดาให้พาตัวเขาไปส่งที่โรงหมอ

“ถ้าหากเจ้าเห็นปีศาจกึ่งกำเมื่อใด ให้เป่าสิ่งนี้เพื่อส่งสัญญาณ” มือหยาบกร้านยื่นของสิ่งหนึ่งออกมา เป็นขลุ่ยเลาหนึ่ง ขนาดเล็กเพียงฝ่ามือ สีขาวนวลคล้ายทำขึ้นจากกระดูกสัตว์

“ท่านจะไม่เข้าไปพร้อมกันหรือ” เงินจิ้นเหิงอดถามไม่ได้ ในใจ พลันบังเกิดความหวาดหวั่นโดยไม่รู้ตัว

แม้ทัพบปีศาจไม่ตอบคำถาม เพียงเสียบไปครู่หนึ่งก่อนกล่าวต่อ

“ขลุ่ยนี้หากอยากเป่าให้เกิดเสียงก็จะเกิดเสียง หากไม่อยากให้เกิด เสียงก็จะไม่เกิดเสียง หรือในยามคับขันเพียงผนวกลมปราณสัมผัสด้วย ปลายนิ้ว ไม่ว่าขลุ่ยอยู่ที่ใดข้าก็จะสามารถรับรู้ได้” น้ำเสียงนิ่งเรียบเยือกเย็น ลอดขลุ่ยเข้ามาได้สลับเลื้อยของเขา

ยามนั้นเงินจิ้นเหิงไม่สามารถอธิบายถึงความหนักอึ้งถึงเคืองแค้น

ที่ก่อตัวขึ้นในใจ ทั้งๆ ที่ไม่ว่าจะเป็นที่นี้หรือสถานที่ที่ต้องไปเยือน ทั้งหมดล้วนแต่เป็นรังปีศาจไม่ต่างกัน

ทว่ายามถูกยกตัวขึ้นด้วยเก้าอี้ไม้ขนาดสองคนแบกหาม เขาจึงเพิ่งรู้ว่าอ้อมแขนแข็งแรงที่เคยสร้างความลำบากใจให้มาโดยตลอด แท้จริงแล้วกลับซุกซ่อนความรู้สึกมั่นคงชนิดหนึ่งเอาไว้

เงินจิ้นเหิงรู้สึกเหมือนตนเองเป็นสุกรที่ถูกهامส่งเข้าโรงเชือด ปีศาจมังกร ไร้หัวใจนั้นไม่แม้แต่จะคลายเชือกที่พันจนการรอบมือเท้าของเขาออก เช่นนี้ย่อมไม่ต่างจากการจับเขามัดส่งขึ้นเชียง

“คุณชายโปรดระลึกครู่” บ่าวรับใช้คนหนึ่งนำทางเข้ามาในห้องรับแขก ก่อนถอยออกไปแจ้งข่าวแก่นายของตน

ได้ยินว่าก่อนหน้านี้มีผู้ป่วยมารอขอพบท่านหมอต่อกันยาวจรดประตูเมือง ทว่าสองสามวันที่ผ่านมามีตัวร้ายที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง จำนวนผู้มาเยือนโรงหมอจึงบางตาลงไปมาก ยามนี้กลางห้องโถงมีเขานั่งรออยู่เพียงคนเดียว

ควรกล่าวยั่วว่า ‘คนเดียว’

เพราะนอกจากชาวบ้านที่รับจ้างพาเขามาส่งและกลับออกไปแล้ว นอกจากตนเองแล้วเงินจิ้นเหิงก็ยังไม่พบเห็น ‘มนุษย์’ แม้สักครั้งคนบ่าวไพร่ในเรือนทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็น ‘กระดาด’

“ขอภัยที่ปล่อยให้ให้คุณชายรอนาน” เสียงหวานเสน่หาหุแว่วมาก่อนจะปรากฏภาพสตรีนางหนึ่งซึ่งมีรูปโฉมงดงามราวกับเทพธิดา

ควรกล่าวยั่วว่า ‘ภาพ’

เพราะนางคือ ‘ภาพวาด’ ที่สวยงามราวกับมีชีวิต ราวกับมีชีวิตวิญญาณเงินจิ้นเหิงคาดเดาได้ทันทีว่านางคือปีศาจที่เกิดจากภาพวาด และตึกตากระดาดทั้งหมดก็อาจถูกเสกสร้างขึ้นด้วยฝีมือของนาง

“สามีข้าขอเชิญคุณชายเข้าไปรอในห้องตรวจสักครู่ ตอนนี้เขากำลังรักษาผู้ป่วยอีกท่านหนึ่ง อีกสักพักก็จะปลีกตัวออกมาได้” สุหยินท่านหมอเวทดาอธิบายด้วยใบหน้ายิ้มแย้มอ่อนช้อย ก่อนสั่งให้บ่าวสองคน

ยกเก้าอี้ที่เขา นั่งอยู่เข้าไปด้านใน

เงินจิ้นเหิงทำได้เพียงกล่าวขอบคุณ รับบทผู้ป่วยต่อไปตามน้ำ ถึงแม้ในใจจะเริ่มหวั่นเกรง ลอบวางมือลงบนสาดเสื้อ แม่ทัพปีศาจสั่งให้เขาเป่าขลุ่ยเป็นสัญญาณเมื่อพบเห็นปีศาจกึ่งก่า แล้วถ้าหากไม่พบเล่า...เขาควรทำอะไรต่อไป

ยังไม่ทันได้ข้อสรุป ปลายนิ้วของเงินจิ้นเหิงพลันเย็นเยียบดูน้ำแข็ง เก้าอี้หามผ่านระเบียบที่มองออกไปเห็นสวนหย่อมกลางเรือน สระน้ำและภูเขาจำลองตกแต่งอย่างประณีตงดงาม...ถ้าหากมองจากสายตาของผู้อื่น

ดวงตาของเขากลับมองทะลุผ่านอาคารบังตาเข้าไปเห็นสภาพที่แท้จริง สระน้ำล้อมด้วยโลหิตแดงฉาน เศษกระดูกมองแทบไม่ออกว่าเป็นส่วนใดของร่างกายกองทับถมกันสูงเป็นภูเขา เศษเนื้อขาดวินพรางพรมทั่วพื้นราวกลีบดอกไม้

เงินจิ้นเหิงสะกดกลั่นความคลื่นเหียนแฉ่วไว้อย่างสุดความสามารถ

พบคำตอบทันทีว่าบรรดาผู้ป่วยหรือแม้แต่บ่าวไพร่ซึ่งถูกแทนที่ด้วยกระดูกเหล่านั้นหายตัวไปที่ใด

ใจหนึ่งเขานึกปลดปลงกับชะตาชีวิต อีกใจกลับไม่อาจสะกดความหวาดกลัวเอาไว้ได้ เขาไม่เคยเห็นภาพที่โหดเหี้ยมอำมหิตถึงขั้นนี้มาก่อน

“คุณชายโปรดระลึกครู” สุหยินผู้ดังดามหยดย้อยยอบตัวให้เขาอย่างสุภาพอ่อนหวาน หลังนำทางมาถึงห้องตรวจซึ่งมีสภาพคล้ายห้องพักแห่งหนึ่ง เอยสั่งให้สาวใช้ยกน้ำชามาให้ ก่อนขอตัวกลับออกไป

เงินจิ้นเหิงกำสาดเสื้อของตนเอาไว้แน่น ราวกับต้องการรวบรวมกำลังใจ ไม่กล้าแตะต้องน้ำชา เพราะประสบการณ์สอนให้เขารวังพิษ

ทว่าประสบการณ์ของนักพรตหนุ่มยังคงมีน้อยเกินไป

ก่อนที่เขาจะตัดสินใจเป่าขลุ่ยหรือกระทำการใด ภายในห้องก็เริ่มอบอวลด้วยกลิ่นฉุนประหลาด ปลายนิ้วที่เกาะกุมอยู่บนสาดเสื้อค่อยๆ เคลื่อนคล้อยร่วงลง เช่นเดียวกับเปลือกตาที่หนักอึ้งจนกระทั่งปิดสนิท

เขาควรรู้ว่านอกจากการวางยาพิษในเครื่องดื่ม การรมควันพิษก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่แยบยล

ร่างสูงโปร่งนอนแน่นิ่งอยู่บนเตียง เปลือกตายังคงหนักอึ้ง ปลายนิ้วยังคงแข็งชา แขนขาแข็งทื่อราวรูปปั้น ไม่สามารถขยับเคลื่อนไหว มีเพียงสติสัมปชัญญะที่ค่อยๆ ฟั่นตัวกลับมาทีละเล็กละน้อย

เงินจิ้นเหิงไม่แน่ใจว่าเวลาผ่านไปนานเท่าใด แต่ด้วยร่างกายที่สามารถซบพิชได้รวดเร็วกว่าคนทั่วไป หากโชคดียังเข้าข้างเขาก็อาจฟื้นตัวได้ทันก่อนที่ผู้วางยาจะย้อนกลับมา

ระหว่างนั้นเขาได้ยินเสียงบางอย่างแว่วผ่านผนังมาจากห้องข้างๆ

“ท่านอ่อนนอนกับภพवादของข้าทุกวัน ขอร้องให้ข้ากลับมา ยามนี้ข้าก็กลับมาอยู่เคียงข้างท่านแล้ว ท่านต้องการรักษาผู้ป่วย ข้าก็คินบุตรคินภรรยาให้คนเหล่านั้นในสภาพสมบูรณ์แข็งแรงตามที่พวกเขาต้องการแล้ว ไฉนท่านพื้จึงยังรังเกียจข้าอีกเล่า” เสียงแหวนกล่าวอย่างดัดพ้อ

“ไม่! เจ้าไม่ใช่หุรุษว่าของข้า! เจ้ามันเป็นนางปีศาจ!” เสียงหวาดกลัวระคนกริ้วกราดของบุรุษผู้หนึ่งตวาดกลับไป

“ท่านพื้ลืมหมดแล้วหรือ...ท่านเคยบอกเองว่าขอเพียงข้ากลับมาท่านก็ไม่สนใจอื่นใดอีก” เสียงหวานเจือเสียงสะอื้นให้ ทว่าบุรุษคนเดิวยังคงตะโกนคำเดิมซ้ำๆ

เจ้าไม่ใช่หุรุษของข้า เจ้าไม่ใช่หุรุษว่า! เจ้ามันเป็นนางปีศาจ!

“น่ารำคาญนัก ปล่อยให้ข้ากินมันเสียก็สิ้นเรื่อง” เสียงแหบแห้งของบุคคลที่สามดังขึ้นผ่ากลางบทสนทนา ถึงแม่น้ำเสียงจะฟังดูอ่อนแรงแต่กลับแผ่พลังอำมหิตอยู่หลายส่วน

“อยากจะฆ่าก็...” เสียงเรียกร้องความตายดังขึ้นวูบเดียวก็กลับกลายเป็นเสียงอื้ออึ้งในลำคอ

“ไม่! ไม่ได้เด็ดขาด! ท่านยังกินไม่พออีกหรือ เกือบหนึ่งเดือนมานี้ท่านกินไปแล้วหลายสิบคน เมื่อเช้าก็อีกหนึ่ง ท่านยังกินไม่อิ่มอีกหรือไร” เสียงร่อนร้นรีบกล่าวแทรก ปิดปากสามีตนไว้

“หะ! ถ้าไม่ใช่ข้าเมตตาแบ่งพลังตะบะให้ เจ้าจะมีโอกาสได้ก้าวออกมาจากกระดาดหุๆ นั้นหรือ บาดแผลของข้าก็คงไม่ฟื้นตัวซ้ำเช่นนี้แล้วดูพวกมนุษย์ที่เจ้าหามาแต่ละคน ถ้าไม่พิกลพิการก็ป่วยหนักเจียนตาย

อาหารสวะพรรคนั้นจะไปพอยาไส้อะไร”

“บาดแผล” หนึ่งคำนั้นทำให้เลือดในกายของเงินจิ้นเหิงเย็นเยียบ

“มันบาดเจ็บสาหัสไม่น่าจะหนีไปไหนได้ไกล” ถ้อยคำในความทรงจำ
หวนย้อนกลับมา

หรือว่าผู้ที่อยู่หลังกำแพงจะเป็น...ปีศาจกึ่งก่า

เงินจิ้นเหิงพยายามขยับมือเพื่อสอดนิ้วเข้าไปในسابเสื้อ ทว่าร่างกาย
ที่ยังคงแข็งแกร่งกลับไม่ยอมเคลื่อนไหวตามคำสั่ง

“วันนี้มีผู้ป่วยมารับการรักษาอีกหนึ่งราย...ท่านน่าจะพอใจ เพราะ
รายนี้มีกลิ่นอายสะอาตบิริสุทธ์ยิ่ง” เสียงไพเราะอ่อนโยนเบี่ยงเบนความ
สนใจ ถ้อยคำนั้นกลับทำให้ลมหายใจของเงินจิ้นเหิงจรดจืดจางหะ

“กลิ่นอายบิริสุทธ์? ผู้ฝึกเซียนนั้นหรือ” เสียงแหบแห้งถามกลับอย่าง
สนใจ

“ไม่ทราบได้ แต่ถึงจะเคยฝึกเซียนก็ยังคงหนีไม่พ้นเคราะห์หนัก
ป่วยด้วยโรคมือเท้าอ่อนแรง ตอนนี้นอนสลบอยู่ที่ห้องด้านข้าง” เสียง
อ่อนหวานกล่าวต่อเรียบเรื่อยไว้แล้วรู้สึกผิด

เงินจิ้นเหิงร้องไต่แย้งอยู่ในใจ เคราะห์หนักของเขาคือการถูกปีศาจ
ตนหนึ่งจับมัดตลงมานอนรอความตายจากปีศาจอีกตนหนึ่งต่างหาก!

“นำทางไปสิ” ถ้อยคำสั้นๆ ราวกับคำตัดสินชี้ขาดชะตาชีวิตของเขา
ยิ่งเสียงของทั้งสองเคลื่อนเข้ามาใกล้ เหงื่อเย็นเยียบในกายเขา
ก็ผุดขึ้นทั่วแผ่นหลัง เขาพยายามขยับมือของตนเองอีกครั้งอย่างยากลำบาก
ปลายนิ้วชาตึกค่อยๆ เคลื่อนเข้าไปใกล้سابเสื้ออย่างเชื่องช้า

“ฮ่าๆๆ ดีมาก! ดีมาก! หอมกลิ่นบิริสุทธ์ไม่ผิดจากที่เจ้าว่า
อาหารโอชะเช่นนี้ย่อมฟื้นฟูพลังวัตรของข้าได้ดียิ่ง” เสียงหัวเราะดังลั่น
พร้อมกับบานประตูที่เปิดเข้ามา

เงินจิ้นเหิงลอบหริตามมองออกไป เห็นเงากึ่งก่าตัวใหญ่ยักษ์ แผงคอ
เป็นพังผืดมีปลายหนามแหลมไล่จากศีรษะไปจนถึงกลางหลัง ผิวหนัง
หยาบหนาสีเขียวอมเทา ลำตัวเลื้อยยาวคล้ายงู กรงเล็บและฟันแหลมคม
ปลายลิ้นสองแฉกตวัดฉกไปมา น่าเกลียดน่ากลัว

เงินจีนเหิงพยายามรวบรวมกำลังครั้งสุดท้าย ทันทีที่ปลายนิ้วเปิก
เหวี่ยงสัมผัสกับวัตถุทรงกระบอกได้สามเลื้อ เขาก็ไม่ลังเลที่จะเดินลงปราดน
สายหนึ่งถ่ายทอดลงไปในขลุ่ย

“ยามคับขันเพียงแค่นี้ก็ลมปราดสัมผัสด้วยปลายนิ้ว ไม่ว่าขลุ่ย
อยู่ที่ใดข้าก็สามารถรับรู้ได้” แม่ทัพปีศาจเคยกล่าวเช่นนั้น

“ผิวเนื้อเปล่งปลั่ง ช่างน่าอร่อยจริง ๆ” เสียงหิวกระหายดังขึ้นอยู่
ข้างกาย ปลายนิ้วสากกร้านลากผ่านแก้มของเขา ค่อย ๆ เคลื่อนลงมา
กอบกุ่มอยู่รอบลำคอ

ในใจเงินจีนเหิงมีเพียงประโยคเดียวก้องซ้ำไปมา

เฮยเส่อท่านอยู่ที่ใด

เฮยเส่อ...!?

สายลมวูบหนึ่งหอบเอาควันดำลอยเข้ามาพร้อมกระบี่ที่ปรากฏขึ้น
กลางอากาศ ประกายสีเงินตัววาดเป็นเส้นโค้งลงมาบนลำคอของปีศาจ
กึ่งๆ สวบ! ศีรษะคงหลุดจากบ่าในตาบเดียว หากเป้าหมายไม่เบี่ยงกาย
หลบทันอย่างฉิวเฉียด

“เจ้า! เฮยเส่อ?” เสียงแหบอุทานลั่น พลังหลบกระบี่ที่ลู่โจมเข้ามา
อีกครั้งอย่างไม่เปิดจังหวะให้ตั้งตัว

เงินจีนเหิงลืมหันมองภาพเบื้องหน้าด้วยหัวใจที่เต้นโครมคราม พิษ
ในกายที่ยังตกค้างทำให้เขายืนกายลุกขึ้นนั่งได้อย่างยากลำบาก

ฉากต่อสู้ดำเนินต่อไปอย่างดุเดือด ใบหน้าเฮยเส่อยังคงนิ่งเรียบ
ทว่านัยน์ตาฉายรังสีเช่นหม้ออย่างเข้มข้น ปีศาจกึ่งๆ ซัดพลังโต้ตอบ แต่
สถานการณ์ตกเป็นรองด้วยบาดแผลแก่ยังไม่หายสนิท ปีศาจสาวที่จัดเป็น
พวกเดียวกับกึ่งๆ จึงร้องเรียกบ่าวไพร่ของตนเข้ามา บรรดาตุ๊กตากระดาศ
กลายเป็นกองทัพขนาดย่อม ถืออาวุธเร่รุดเข้ามาล้อมแม่ทัพปีศาจ

ทว่ากระดาศหรือจะสามารถต่อกรกับไฟ

เฮยเส่อกวาดกระบี่เป็นวงกว้าง เปลวไฟสีดำแผดเผาศัตรูรอบด้าน
กองทัพกระดาศยังคงดาหน้าเข้าไปอย่างไม่กลัวเจ็บไม่กลัวตาย รังแต่จะ
กลายเป็นเชื้อเพลิงขนาดใหญ่ ไฟไหม้ลุกลามไปยังประตูหน้าต่างที่เป็น

วัสดุไม้ เพียงชั่วพริบตาเรือนทั้งหลังจึงตกอยู่ในกองเพลิง

“เรือน! เรือนของข้า! ท่านพี่!” ปี่ศาจสาวกรีดร้องอย่างตื่นตระหนก
วิ่งถลากลบไปยังห้องด้านข้าง

ควันไหมพวยพุ่งขึ้นสู่ฟ้า เปลวไฟร้อนแรงพาให้เงินเงินเหิงที่นั่งอยู่
บนเตียงเริ่มร้อนรน ทว่าบุรุษทั้งสองยังคงต่อสู้กันอย่างไม่ลดละ

จู่ๆหนึ่งปีศาจก็กำพลาตพาดูถูกขัดขวางลอยละลือไปปะทะผนัง
แรงกระแทกส่งผลให้คานไม้ไหม้หักทรุดลงมา เสียงเอี้ยดอาดดังลามมาถึง
เพดานเตียงเหนือศีรษะของเขา

ชั่วขณะที่ตั้งใจพลิกตัวหลบ คือชั่วขณะที่คิดว่าคงหลบไม่พ้นแล้ว
แน่ๆ

โครม! เพดานไฟร่วงหล่นลงบนเตียง มีเพียงซีเถ้าและสะเก็ดไฟ
ปลิวว่อนอยู่รอบตัว เป็นเศษเสี้ยวที่ตัวกระดูกบีบแน่นไม่ให้เบี่ยงทิศทาง

ปีศาจก็กำกลับฉวยโอกาสนั้นกระโจนหนีขึ้นหลังคาไป

“แค่นี้” เงินเงินเหิงล้าลึกซีเถ้าและควันไฟที่ไหม้แรงขึ้นทุกขณะ
เศษเสี้ยวไม่เหลือเวลาให้ลังเลอีก ถลาเข้ามาคว้าเอวบางกระชับแนบติด
ลำตัว พากะโจนขึ้นไปบนหลังคา

“อย่าปล่อยให้มันเล็ดลอดหนีไปได้!” แม่ทัพปีศาจตะโกนก้องออก
คำสั่ง

ทว่ายามนั้นชาวบ้านเริ่มมุงเข้ามาล้อมรอบเรือนที่เกิดเหตุเพลิงไหม้
บ้างก็ร้องตะโกนอย่างตกใจ บ้างก็ช่วยกันยกถังน้ำมาดับไฟ ยิ่งมีคนยิ่งมาก
เหตุการณ์ลุกลามวุ่นวายทำให้เหล่าทหารปีศาจไม่สามารถทำงานของตนได้
สะดวก

อีกทางหนึ่งเงินเชียวรองแม่ทัพปีศาจกำลังต่อสู้กับใครบางคนอยู่บน
หลังคา เศษเสี้ยวจึงปล่อยแขนออกจากตัวเขา กระโจนเข้าไปร่วมวงด้วย
กลายเป็นการจู่โจมสองต่อหนึ่งโดยไม่ทันตั้งตัว ร่างนั้นจึงกระโดดถอย
ออกไปตั้งหลัก

เงินเงินเหิงหันไปเห็นว่าบุรุษผู้นั้นก็คือนักพรตที่เขาเคยเห็นในโรงน้ำชา

“ไม่! ไม่ใช่เขา!” เขารับร้องบอกเพราะกลัวแม่ทัพปีศาจจะเข้าใจว่า

อีกฝ่ายคือปีศาจกึ่งก่า หันโศกสายตาก็พลันเลื้อยไปเห็นร่างหนึ่งปะปนอยู่กับกลุ่มชาวบ้าน กำลังขึ้นขี่ม้าเพื่อหลบหนี

“ทางนั้น!” เขาร้องบอก เฮยเสอจึงเขยื้อนกระบี่ในมือออกไป บักเข้ากลางหลังชายบนหลังม้าอย่างแม่นยำ ร่างนั้นพลันพลัดร่วงตกลงมา ก่อนจะสลายกลายเป็นควัน

“ไม่ใช่เขา! เป็นม้าตัวนั้น!” เงินจิ้นเหิงรีบเสริมคำ ทว่ายังคงซ้าเกินไป ฉับพลันอาซาที่พุ่งทะยานไปด้านหน้าก็กลายร่างเป็นวิหคไผ่บินขึ้นสู่ท้องฟ้า ก่อนกลายเป็นมัจฉาพุ่งตกลงสู่แม่น้ำ ทหารปีศาจรีบรุดกระโดดตามลงไป

ทว่าเฮยเสอรู้ดี ปลาที่หนีลงน้ำไปแล้วย่อมไม่อาจจับกลับมาได้ง่ายๆ นอกเสียจากจะจับร่างที่นั่นสักลึกลงไปอยู่บนหลังคาตึ๊งลงน้ำไปด้วยกัน ป่านนี้กึ่งก่าเจ้าเล่ห์จะกลายร่างเป็นอะไรแล้วผู้อื่นย่อมไม่อาจรู้

แม่ทัพปีศาจจึงสั่งให้เหล่าทหารล่าถอย รองแม่ทัพที่ต่อสู้กับนักพรตได้แผลถลอกเล็กน้อย ปีศาจสาวหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย เรือนหมอมเหวดาทั้งหลายกลายเป็นตอตะโก

หลังเปลวไฟมอดดับลงชาวบ้านกลับต้องพบเรื่องประหลาด เพราะศพในเรือนที่ถูกเผาไหม้ล้วนแต่เป็นเศษกระดูกกระจัดกระจาย มองไม่ออกว่าใครเป็นใคร มีเพียงสองศพเท่านั้นที่อยู่ในสภาพสมบูรณ์

หนึ่งเป็นศพสตรีที่เสียชีวิตมานานจนทั้งร่างเหลือเพียงเสื้อผ้าหุ้มโครงกระดูก กับอีกหนึ่งศพบุรุษนอนอยู่เคียงข้างกันคาดว่าเพิ่งเสียชีวิต สาเหตุการตายกลับมิได้เป็นเพราะไฟไหม้ แต่เป็นเพราะปีศาจหนึ่งซึ่งผู้ตายกำแน่นอยู่ในมือ บักค้างอยู่กลางอก

นั้นย่อมเป็นร่างของหมอมเหวดา

ส่วนปีศาจในมือนั้น ชาวบ้านบางคนจำได้ว่าเป็นปีศาจที่สูดยินท่านหมอ ใช้ระดับติดกายอยู่เสมอ ยังลือกันอีกว่า เป็นของแทนใจที่ท่านหมอเคยมอบให้แก่ภรรยาที่รัก

แม่ทัพปีศาจ **เวทย์เสอ** ติดตามไล่ล่านักโทษกบฏมาถึงแดนมนุษย์
ทว่าปีศาจก็วกกลับหลบหนีไปได้ด้วยวิชาแปลงกายที่เก่งกาจ
เขาวางใจขอความช่วยเหลือที่มิดมือชกจากนักพรตผู้หนึ่ง

เจินจันเหิง รู้สึกตัวอีกครั้งก็พบว่าตนเองถูกมัดอยู่ในถงกระสอบ...

เพราะพรสวรรค์โดยกำเนิดของเขาชื่อ 'ดวงตา'
ซึ่งสามารถ 'มองเห็นร่างแท้จริง' ของทุกสรรพสิ่ง
หลังจากได้เห็นร่างของบุรุษผู้ที่จับตัวเขามาอย่างชัดเจน
เขาก็ตกใจจนเผลอปลั่งเสียงอุทาน "มังกร...ไร้ขา"

พบพานด้วยโชคชะตา ผูกพันด้วยรักนิรันดร์
'ไร้ขาแต่มีเจ้า เท่านั้นก็พอแล้ว'

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-4735-7

9 786161 847357

ทดลองอ่าน

Cover Design: Kamonnadth.P
Type Design: 24.kit

ราคาชุดละ 680 บาท